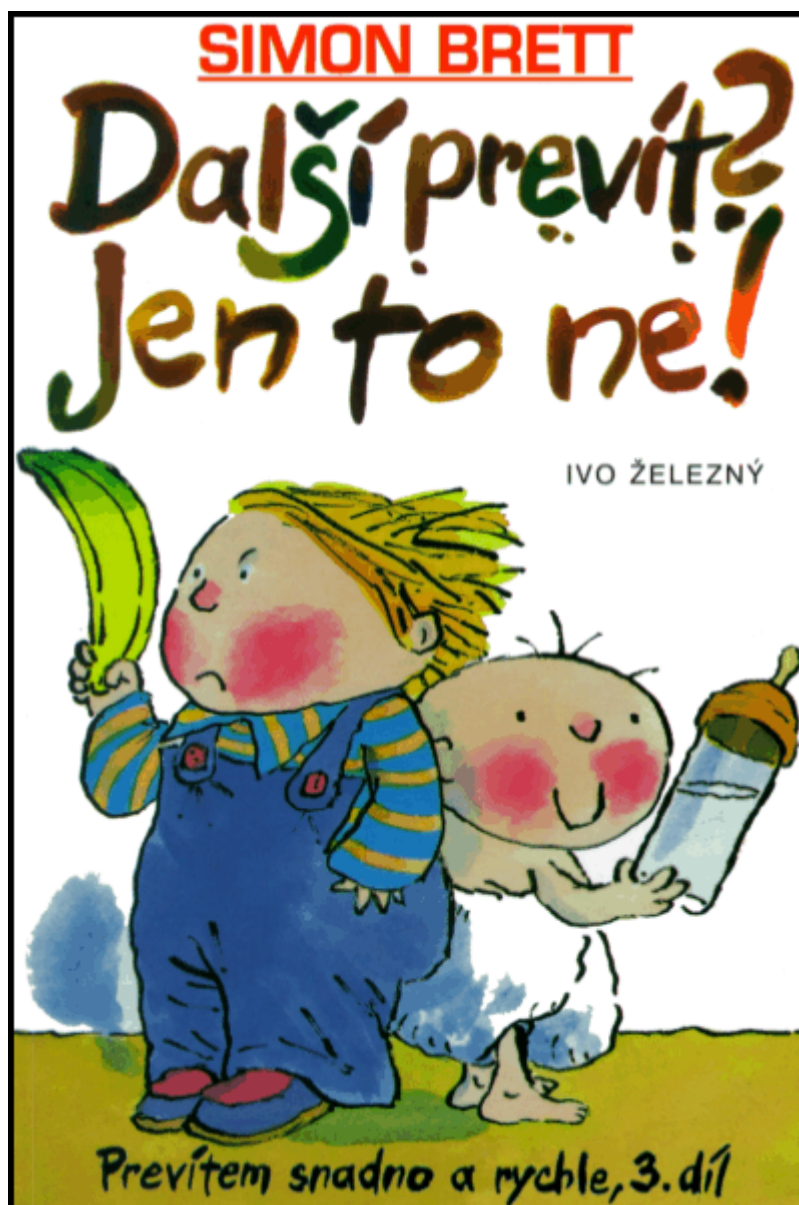

SIMON BRETT

**Další prevít ?
Jen to ne !**

Prevítem snadno a rychle, 3. díl

Ilustroval Tony Ross

Přeložil František Fröhlich

IVO ŽELEZNÝ PRAHA

Elizabeth Motleyové
(ta to pochopí)

Z anglického originálu *Not Another Little Sod!*,
vydaného nakladatelstvím
Victor Gollancz Limited, Wellington House,
125 Strand, London, 1997
přeložil František Fröhlich.
Ilustroval Tony Ross.
Typografie Zbyněk Hraba.
Vydal jako svou
tisíci dvoustou sedmdesátou pátou publikaci
IŽ, s. r. o.,
Václavské náměstí 36, Praha 1,
roku 1998.
Vydání první.
Odpovědná redaktorka Marie Válková.
Vytiskl FINIDR, spol. s r. o., Lipová, Český Těšín.

Text copyright © 1997 Simon Brett
Illustrations copyright © 1997 Tony Ross
First published by Victor Gollancz Ltd., London
Translation © František Fröhlich, 1998

ISBN 80-240-0274-4

Dvacátý pátý měsíc

DEN PRVNÍ

Do třetího roku života hledím se značnou sebedůvěrou. Jsem mnohem větší a vyspělejší. Mám už pozoruhodnou dávku manuálního fortelu. Umím jíst lžící - tedy když se mi zachce, ale prstíčkama je to větší sranda. Zvládnou už obyčejný hrnek, nemusím už tedy cucat - ovšem zase jen když se mi zachce, a to je skoro vždycky, protože s obyčejným hrnkem se dá kolem sebe nadělat mnohem větší svinčik. Dokonce už se někdy dokážu udržet v suchu ve speciál trenkách - ale to se mi zachce málokdy.

A moje slovní zásoba už obsahuje skoro dvě stě slov -, i když jazyk, do kterého aspoň některá patří, ještě nikdo nevymyslel.

Zkrátka a dobře jsem už docela šikovný frajer a mám spoustu vysoce vyvinutých zručností. No, a jak že těch zručností hodlám ve třetím roce života využít?

Správně, uhodli jste. Hodlám jich využít k vznešenému svému cíli, nakonec už jsem mu přece věnoval první dva roky života totiž dělat rodičům ze života peklo.

I když tedy musím uznat, že se někdy dokonce oba i dost snaží. Tak třeba dneska uspořádali oslavu, mám přece, jak jste se snad dovtípili, narozeniny. Oba si na to vzali odpoledne volno z práce, a to už je co říct. Rozjeli to fakt ve velkém - fůry dortíků, pudinků, čipsů atakdál. A hora pytlíků s cukrlátkama pro mě.

Senzace, říkal jsem si. Konečně mi rodičové poskytují životní styl, jaký si zasloužím.

Jo, houby: pozvali spoustu dalších batolat a o ty dobroty jsme se měli všichni prosím podělit! Dokonce pozvali i to nejodpornější stvoření, co znám - to einsteině, co se narodilo tak zhruba ve stejnou dobu jako já a od té doby mě dohání k šílenství, protože každého stádia vývojového pokroku dosahuje o měsíce dřív, než mě vůbec něco takového napadne.

Tak jsem se aspoň postaral, aby si einsteině dneska cestou domů z ubrečených očí hezky pěstičkama utíralo rozpatlanou šlehačku a želé.

A nejhorší bylo, že moji rodiče všechny ty pytlíky s cukrlátkama rozdali těm ostatním batolatům! Mně zůstal jeden jediný! Mně budou vykládat něco o hamounství!

Až budu příště slavit narozeniny, sestavím si seznam hostů sám. Nebude na něm nikdo jiný.

No, ale fakt je, že člověk takhle zase dostane víc dárků. Všichni ti batolecí hosti mi něco přinesli.

Jo, mimochodem, koncem minulého roku vyrukovali moji rodičové s takovou věcí - no, je to asi jejich představa dobrého fóru: že prý snad jako budou mít další mimino. S uspokojením můžu konstatovat, že jsem o tomhle nesmyslu od té doby neslyšel ani slovo. Žádné Nové Mimino se nekoná.

HLAS Z LŮNA

Tak tomu nevěř sluníčko.

Já teda rozhodně existuju. A jak, to bys koukal.

Je to tady ovšem dost zvláštní. Je tu tma. A tak divně to tu jako šplouchá... Ale poslouchej, ne aby se někdo snad pokoušel mě ignorovat, protože já jsem tady na sto procent.

Prosím, možná že zatím měřím dva centimetry a dvě desetinky. A možná že ještě pořád vypadám spíš jako pulec než jako mimino, ale teda rozhodně existuju a hezky si hlídám, co se tam venku děje.

Vyvívám se neuvěřitelnou rychlostí. Je to jen pár dní, co jsem získal - nosní dírky, prosím! Joj! To je tedy gól! Ještě si do nich nemůžu nic strkat, ale jednoho dne ta chvíle přijde. Aspoň se mám na co těšit.

Takže ne abyste zapomněli - já jsem zárodek s názorem. Tohle není žádné lůno pustých skal, tady roste člověk!

DEN DRUHÝ

To je tedy k nevíře, jak jsou ti dva drzí! Domníval jsem se, že jsem svým včerejším chováním dal dostatečně jasně najevo, co si o téhle věci myslím, a přesto mě dneska odpoledne spakovali a odvezli na oslavu narozenin einsteiněte! (Nejen že mě křivák jeden šplhounská věčně předhání ve vývinu, ale k tomu ještě je o den mladší než já.)

Ještě že byla po ruce stejná munice, takže jsem se postaral, aby si einsteině z ubrečených očí hezky pěstičkama utíralo rozpatlanou šlehačku a želé.

Táta odešel z práce dřív a cestou domů mě vyzvedl. Když jsme odcházeli, dostal jsem pytlík cukrátek, a On si zažertoval s mou hostitelkou. Prý: "Neměl bych vzít taky jeden pro to Nové Mimino, až se dostaví...?"

Jestli teda chtějí dál v jednom kuse mlít o tom Novém Miminu, prosím, je to jejich věc. Mně je to fuk. Zatím jsem z toho vytřískal dva pytlíky cukrátek.

DEN ČTVRTÝ

Sobota. Dneska jsem měl takový menší spor s mámou. Jádrem problému byla logika, a to holt nikdy nebyla zrovna Její silná stránka.

Šlo o moje gumové holínky. Ona chtěla, abych si nejdřív natáhl ponožky a pak si obul holínky. Já jsem si zase chtěl nejdřív about holínky a pak zkusit, jestli by mi Ona přes ně dokázala natáhnout ponožky.

Přeli jsme se o tom asi tak hodinu. Mně to docela vyhovovalo - v rafinované debatní řeži já se přímo vyžívám -, zato Jí to zřejmě žádné velké potěšení nedělalo. Jeden za druhým vymýšlela takové argumenty, jako že si ty ponožky zmáčím nebo že si v holínkách odřu nožičky. Takže Jí jako vždy unikalo to podstatné - totiž že to, co navrhuju já, by byla mnohem větší SRANDA.

Nakonec pronesla, tónem, který se podle mé zkušenosti poněkud blížil stavu bezvýchodného vzteku: "Já vím, v čem je ta potíž s tebou. Procházíš zrovna obdobím paličatosti dvouletých."

Tak tenhle výraz jsem ještě neslyšel. Ale jestli se domnívá, že procházím obdobím paličatosti dvouletých, tak si musím dát pozor, abych to nějak nezanedbal. No řekněte, přece Ji nezklamou.

DEN DESÁTÝ

Moje dny se ustálily v jakémsi pravidelném rytmu. Ona chodí ještě pořád do práce. Vytvívám sice nekonečnou snahu, aby pochopila, že to nemá dělat, že tím zrazuje Své povinnosti vůči mně a že by našla daleko lepší životní náplň, kdyby dělala to, co dělat má - byla hezky doma, hověla každičkému mému rozmaru a s žasnoucí radostí zaznamenávala každičkový sebemenší pokrok v mém vývinu. Jenomže poslechne mě Ona? Ani nápad.

Takže v důsledku toho jsem v pracovních dnech od rána do večera v péči pomocnice v domácnosti, které soukromě říkám Obluda. Je to mladice neobdařená ani krásou ani přehnaně vysokou inteligencí. Byl by to celkem vzato dost truchlivý případ střevovité nány, kdyby ovšem neměla něco, co jí závidí veškerý civilizovaný svět. Dostalo se jí té neskonalé pocty, že se smí starat o mou maličkost.

DEN DVANÁCTÝ

Takže já teď mám svou zcela soukromou, flotační nádrž - náramně hogo, fogo. Ano, všude kolem sebe mám samou plodovou vodu a v té se můžu cachtat sem a tam... sem a tam...

Vyložený luxus.

Sem a tam... sem a tam...

Tedy pozor, zase tak moc zajímavé to není. Lůno pustých skal to teda není, ale že by tady bylo k vidění nějak o moc víc, to zase ne. Rozumíte, mám už úplně vyvinuté oči, jenže jak mám vědět, jestli fungují nebo ne, když se pořád jen cachtám ve tmách.

No, tak si tu nudu snad můžu aspoň trochu zpestřit nějakými náročnějšími pohyby. Moje výlučně soukromé synchronizované plavací cviky, to by bylo docela dobré. Co takhle nějaký obzvlášť komplikovaný přemet vzad, nebo -

No tohle! Právě jsem si něčeho povšiml. Myslel jsem, že se tady vznáším zcela svobodně, a teď koukám, že ne. Jsem tady uvázaný takovým tím lanem, nebo co to je. Hmm, tak to mi bude trochu omezovat styl, až dojde na plodovodní aerobik.

No co, nevdání... Stejně s tím nemůžu nic dělat.

Tak se do toho zase dáme. Sem a tam... sem a tam...

DEN ŠESTNÁCTÝ

Sem a tam... sem a tam...

Je to ale otrava.

Sem a tam... sem a tam...

Co si takhle kopnout do strany, třeba mě někdo uslyší a přijde a pustí mě ven...

Ráz - dva - tři. A kop ho!

A nic. Ani ň. On to asi nikdo neslyšel a necítil. Rozumíte, jsem totiž ještě moc malý. Rostu, to je fakt, ale zatím pořád ještě měřím jen šest a půl centů. Tak to tedy moc úctyhodná délka není, co? Ulovit mě třeba rybář hodí mě určitě zpátky.

Sem a tam... sem a tam...

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Dneska si se mnou přišlo hrát další batole. Jestli se vám snad zdá, že to byla nějaká velká společenská událost, tak teda nebyla. Je to jen takový střídačkový systém a vymyslely ho Obluda a ještě jedna pomocnice v domácnosti, aby si vždycky jedna mohla jít nakoupit.

Tohle druhé batole nemůžu ani cítit, kterýžto cit on zřejmě opětuje. Říkám mu Ubrečenec, protože ho dokážu kdykoliv rozbrečet.

Prosím, klidně si myslete, že jsem staromódní, ale není nad citlivě a přesně vražený prst do oka. Ještě nikdy nezklamal, Ubrečenec se pokaždé spolehlivě rozeře.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Pro rodiče platí jedno základní pravidlo: úplně nejradši ze všeho si sami na sebe pletou bič. Bič na vlastní záda má pro rodiče stejnou přitažlivost jako kolmý útes pro průměrného lumíka.

Tak si vezte třeba jídlo. Já jsem teď tedy neobyčejně vybíravý. A kdo za to může? Jen a jen Ona. Je to jen další dokonalý příklad Syndromu Na Sebe Upleteného Biče.

Viníkem je sortiment potravy, kterou mi dávají. Jakmile dosáhne mimino stádia pevné stravy, je ochotné jíst cokoliv, pokud mu to zrovna nerozežírání ústní dutinku.

No, a přitom to jídlo, co nám dávají - aspoň tady v Británii - je úplně bez chuti, jako by ho namíchal šéfpodporce Blairových nových labouristů pro oblast masových médií. Většina toho, co jsem za poslední rok snědl, pocházela z takových těch skleniček nebo pikslíčků s názvy jako nějaká dvouaktová fraška - skopové s hráškem, kuře s rajčaty, ledvinky se špenátem a podobně. A jak jsem už poznamenal v jednom ze svých předešlých děl *), má to všechno naprosto stejnou chuť - přesně jako rozčvaňhaný papundekl.

A potíž je v tom, že když se v jednom kuse cpete rozčvaňhaným papundeklem, otupí vám to vzácné chuťové buňky. Ty ochabnou a zleniví, a ocitnou se ve stavu akutního šoku, když člověk najednou pozře něco, co má CHUŤ.

---

*) *Prevítím snadnu a rychle* - Cože, vy chcete říct, že jste to nečetli?

Takže když se Ona, poslušná pokynů v jakési příručce pro začínající matky, dneska večer pokusila představit mým oslabeným chuťovým buňkám cosi poněkud exotičtějšího, dostalo se pokrmu nekompromisního odmítnutí.

Co to bylo, tak docela jistě nevím. Něco, co zrovna jedli sami, něco mírně kořeněného, něco po čem se asi budu moct utlouct, až ze mě bude šudentík a budu poprvé v životě pryč z domova někde na koleji.

Jenže moje chuťové buňky, přejemnělé nepřetržitým přísunem rozčvaňhaného papundeklu, si za nic na světě nebyly s to najednou poradit se zcela neznámým zážitkem jídla, které OPRAVDU MĚLO NĚJAKOU CHUŤ.

Svou nespokojenost jsem vyjádřil obvyklým způsobem, totiž tak, že jsem miskou jediným pohybem smetl z vysoké židličky. Obdařen štěstím, jaké člověku přeje, jen když je opravdu pořádně rozjetý, jsem uviděl, jak miska, elegantně obrácená dnem vzhůru, přistává kočce rovnou na hlavě.

Je mi líto, mami. Tvé naděje, že když se budeš řídit pokyny z příručky, podaří se ti "do stravy vašeho děťátka postupně zavádět nové chutě, až už váš chlapeček nebo holčička bude papat všechno, co jedí ostatní členové rodiny", jsou bohužel odsouzeny k nezdaru. Kdepak, ještě dlouhou řadu let mi budeš muset vyvařovat speciální jídelka. Juj, ten pocit moci!

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Tak jsem se rozhodl, z čeho se bude nadále skládat můj jídelníček. Bude to výlučně sajrajt z mrazáku: rybí prsty, hamburgry, předsmažené hranolky a takové věci. A nikdy nic, co by jen zdaleka připomínalo zelenou barvu. Nic, co by se třeba jen vzdáleně podobalo čerstvé zelenině. Brrr, ani nápad.

Ne že by mi nějaké určité jídlo snad chutnalo víc než jiné. Tohle je totiž boj o moc, a já musím podmínky vzájemného soupeření vymezit naprosto jasně.

Rovněž potřebuju nějakou říznou odpověď na takové ty licoměrné řečičky, co Ji pořád slyším opakovat, když se baví s těmi svými kámoškami. Co vždycky začínají takhle: "Žádné moje dítě nebude smět..."

"Žádné moje dítě se nebude smět cpát předsmaženými hranolky."

"Žádné moje dítě nebude smět mlsat sladkosti mezi jídly."

Víte, jaká je to rozkoš, nadělit Ji za ty řeči zasloužený trest? Cha, Její dítě bude narkoman závislý na polotovarových sajrajtech, a to jí pořádně sníží rating v sousedství.

Ale stejně nevím, na co si pořád stěžuje. Až na docela kratičké období, kdy jsem jedl jen brambůrky a mandarinky, prokazují přece na frontě jídla a vybíravosti vzácnou zdrženlivost. Moje máma prostě neví, jakou má kliku.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Hmm, škoda, že Ji zatím ještě nemůžu shodit na další frontě, s Její oblíbenou písničkou: "Žádné moje dítě nebude smět kouřit." Jednak v baráku prostě fakt není ani cigareta, a jednak si nejsem jist, že bych si těmi svými krátkými prstíčky dokázal poradit se zapalovačem.

No nic, žádná starost, však přijde den.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Sem a tam... sem a tam...

Tedy začínám už se ale opravdu závažně nudit.

Že bych zkusil něco jiného...?

Tam a sem... tam a sem...

DEN TŘICÁTÝ PRVNÍ

Obluda se dneska dopustila něčeho neodpuštělného. Vyhodila Muchláčka!

Muchláček - asi bych to měl přece jen vysvětlit - je muchlovací žába. Vlastně ne, to není přesné. Muchláček byl muchlovací žába.

Dostal jsem ho od jedné Její přítelkyně... myslím, že to bylo o předminulých Vánocích. Tenkrát jsem ho ignoroval. Byly to první Vánoce v mém životě a já jsem se tvářil, že daleko víc než dárky mě zajímá vánoční papír - no, Jim to připadalo zábavné.

Ale o nějaký ten měsíc později nemohla máma zrovna najít nic, co by aspoň na třicet vteřin upoutalo mou pozornost, v zoufalství naslepo hrábla na dno skříně s hračkami a vytáhla Muchláčka.

No, ještě chvíli jsem trošku symbolicky vřískal, abych dal najevo, že tak snadno mě zase rohlíkem neopije, ale ve skutečnosti se mi představa, že si budu hrát s muchlovací žábou, docela zamlouvala.

A dalších několik měsíců jsem se tvářil, že mi Muchláček ohromně přirostl k srdci. V jednom kuse jsem ho tahal všude s sebou a málem jsem zboural barák, když se mě náhodou pokusili večer uložit bez něho. Ve skutečnosti mi byl volný kolem krku kdo by si taky prosím vás vytvořil nějaký extra citový vztah ke kusu vycpaného hadru - jelikož jsem však pochopil, že mi Muchláček nabízí spoustu užitečných příležitostí, jak rodiče dohánět k šílenství, předstíral jsem vesele dál.

V podstatě převzal Muchláček žezlo po mém imaginárním kamarádovi Pínovi. Takový imaginární kamarád je docela prima věc, tedy svým způsobem, ale člověk se hrozně namluví. Říct třeba: "Na tu židli si nesedej, to je Pínova židle," je dost dřina, a s Muchláčkem jsem nikdy nemusel říct ani slovo. Když sedí Muchláček na židli, je snad každému jasné, že to musí být Muchláčkova židle. Takže jsem si šetřil dech a jen jsem si moh urvat hlavu, když si někdo na Muchláčka sedl nebo se ho pokusil někam přemístit.

Nikdo jiný se ho nesměl ani dotknout, zato já jsem Muchláčka podroboval nejrůznějším způsobům ponižujícího zacházení. Kam jsem se hnul, tam jsem ho tahal za sebou na špagátě. Drahnou část dne jsem trávil tím, že jsem ho oslintával a přežvykoval. Dělal jsem na něho cí, dělal jsem na něho e-e, blinkal jsem na něho. Vtíral jsem do něho jídlo, písek a bláto. Házel jsem ho do záchodu. (Jednou ho ucpal a Naši museli povolát instalatéra. Potěšení nebylo na Jejich straně.) Vyhazoval jsem ho z golfáčku do každé louže, kolem které mě náhodou zrovna vezli. A jakmile se naskytla příležitost, mrsknul jsem jím kočce do misky na žrádlo.

Jenže taková žába na muchlání nebývá konstruována na trvanlivou výdrž, a moje zacházení Muchláčka rychle uvedlo do přišerného stavu. Ten se ještě vystupňoval tím, že trávil značnou část života v pračce a zbytek času u mě v puse. Máma je totiž v neustálém stavu neurotické hrůzy z BACILŮ.

"Ježíš né!" křičí každou chvíli. "Nestřekej to do pusy! Nevíš, kde se to válelo!"

To je samozřejmě nesmysl. Vím naprosto přesně, kde se to válelo. Vždyť jsem to tam vlastnoručně pohodil.

No, takže prodělávat osm měsíců celý jeden program pračky aspoň jednou denně, to rozhodně průměrné muchlovací žábě zrovna dvakrát neprospěje.

Takže Muchláček začal postupně přicházet o vycpávku, a jak jsem ho měsíc po měsíci žvýkal a ocucával, pomalu splaskával jako píchnutá vzduchová matrace. A když ho teď položím na zem, vypadá jako něco přejetého na dálnici.

Ale myslíte, že mi tahle tělesná zkáza nějak bránila, abych nadále předváděl, jak - na oko - tenhle ušmudlaný hadr miluju? Kdepak, byl jsem Muchláčkovi čím dál věrnější.

Dneska jsme tedy s Obludou vyrazili na nákup a já jsem si dal záležet, abych během celé expedice držel Muchláčka přitisklého k srdci.

Krise nastala na zpáteční cestě. Byl jsem mimo kočárek, poslední kousek cesty domů jsem šel pěšky (to teď pravidelně dělám, když se mi zachce). A na chodníku, kousíček od našeho domu, jsme narazili na ohromnou hromadu čerstvého psího e-e.

No, co myslíte, že jsem asi tak udělal? Jistě.

Muchláčkem jsem se strefil přesně doprostřed, a ještě jsem ho do toho botičkou pečlivě zašlápl.

Takže nejen Muchláček, ale i botička v tom byli - no, až po krk.

Obluda bleskově vyrazila, aby mě od toho odvěkla, já ztratil rovnováhu a skecnul jsem do toho taky. Psí e-e jsem měl rozmazané po celé kombinéze.

A pak, když mě převlíkla a vymydliła, dopustila se Obluda toho neodpuštělného činu.

Muchláčka vzala takovými těmi dřevěnými klíškami jako na okurky a prohlásila: "Tak z tohohle už ty BACILY nikdy nedostaneme. Tak se s Muchláčkem hezky rozluč. Bohužel, nesu ho rovnou do popelnice." A to taky udělala.

Ještě horší ovšem bylo, že dneska je den, kdy u nás popeláři vyvázejí odpadky.

Zbytek odpoledne jsem prořval.

Tedy ne že by mi na tom zase tolik záleželo, ale já jak vidím dobrou příležitost ztropit kolem něčeho pěkný povyk, tak se jí hned tak nevzdám.

Když přišla domů z práce Ona, oznámila Jí Obluda, co se stalo. Teda musím zase uznat, že máma zavrtěla hlavou a vzdechla: "No, to nevím, jestli jste udělala dobře. Muchláček je pro Malého ohromně podstatný."

Byl jsem k neutěšení. Prořval jsem celý večer.

Prořval jsem celou noc.

A žalostné nářky jsem pravidelně prokládal jediným slovem: "Muchláčet! Muchláčet! Muchláčet!"

Srdce z kamene by to bývalo zlomilo.

Dvacátý šestý měsíc

DEN TŘETÍ

Postaral jsem se, aby se v noci nevyspali.

A postaral jsem se, aby Obluda ve dne neměla chvíli klid. Bylo třeba donutit ji, aby si uvědomila, jak vpravdě obludný zločin spáchala, když vyhodila Muchláčka.

Mohu se vši skromností prohlásit, že moje námaha se setkala s naprostým úspěchem. Obluda není zrovna tvor proslulý citlivostí, ale já jsem ji dneska přinutil, aby si připadala jako stvoření na evolučním žebříčku nedosahující ani úrovně červů, slimáků, dealerů s plastikovými okny a politiků.

Pak přišla máma z práce, tak jsem honem i Ji dohnal k mohutným výčtkám svědomí.

No, aspoň projevila snahu. Přinesla mi dáreček. Zbrusu novou muchlovací žábu, vyvedenou ve veselých barvách, úplně stejnou jako Muchláček - než jsem ho začal zpracovávat já.

Nejdřív ze všeho jsem si řek, júú, ale to je docela pěkné. Mnohem lepší než ten smradlavý hadr, co celé měsíce tahám po světě. Málem už jsem se po tom natáhl, že si to teda vezmu, ale pak ve mně přece jen zvítězil zdravý rozum.

Ne, tahleta nová muchlovací žába, to přece není můj Muchláček! Hnusí se mi! Jak si dovolujou odbýt mě nějakým masově vyrobeným a běžným Muchláčkem! Nesmí mě soudit podle Sebe! Ne, prosím, já nejsem přelétavý jako Ona. Já chci svého vlastního Muchláčka!

Tak jsem pro změnu prořval celý další večer.

A pokračoval jsem dlouho do noci a málem každý vzlyk jsem pro jistotu zvýraznil srdceryvným výkřikem: "Muchláčet! Muchláčet! Muchláčet!"

DEN ČTVRTÝ

Asi ve čtyři ráno - řval jsem vesele dál - jsem Je uslyšel, jak spolu mluví v ložnici. Tedy, mluví? Spíš jako by se hádali. Ona se snažila Ho přemluvit, aby něco udělal, a On namítal, že je unavený a že nechce.

Jo, tak tohle bylo docela zajímavé. V rozhovorech tohoto typu to totiž bývá přesně naopak.

Nakonec tam propukl rozruch, ozývaly se jakési zuřivé zvuky a já jsem usoudil, že On leze z postele a obléká se. Pak oddusal dolů, vyběhl z domu, práskl za sebou dveřmi a zařval: "Muchláček pitomá! Já jsem dospělý člověk. Co se já mám co trmáčet do horoucích pekel kvůli nějaké pitomé žábě!"

Jelikož se zdálo, že se kolem Muchláčka konečně něco děje, dovolil jsem si blaženě zdřímnout...

... a vzbudil jsem se až v půl jedenácté...

... a ke svému velkému překvapení jsem zjistil, že Ona je ještě doma. Zavolala do práce, že nepřijde, a Obludě dala volno. "Řekla jsem si, že počkám, až se vrátí taťka," prohodila.

Bylo mi to divné, ale nestěžoval jsem si. Celý den se bude starat jen o mě - přesně tohle měla dělat celou dobu, místo aby se marně pokoušela pokračovat v profesionální dráze tam, kde ji přerušila.

Tak jsem se postaral, aby měla celý den co dělat. Fakt to vypadalo, že je dost utahaná, a dělalo jí potíže se shýbat a lézt po podlaze, když teď po světě tahá takovou tíhu.

Může si za to sama. Měla by najet na nějakou redukční dietu. Ve čtyři odpoledne se konečně objevil On. Čekali jsme na něho celý den, ale stálo to za to.

Byl celý zmazaný, ověšený útržky a úlomky svinstva a smrděl jako městská skládka.

A v ruce držel... Muchláčka.

Zmazaného, páchnoucího, odporného, ještě pořád olepeného psími e-e, ale nade vši pochybnost Muchláčka pravého a původního.

"No ne, podívej se," vrkala Ona. "Táta byl až na městské skládce a našel ti Muchláčka! Vidíš, jak na tebe táta myslí a jak se stará, to je ale hodný táta, vid'?"

Teda podle výrazu Jeho tváře to tak zrovna moc nevypadalo.

Něco zareptal a trpitelsky se šel vykoupat, no a Muchláčka strčili rovnou do pračky. Jeden celý prací program a nato hodinu v sušičce - a už oba rodičové přikráčeli do obýváku, koukal jsem se tam totiž na televizi, a v rukou ke mně natahovali bezbarvý žabí tvar.

"Podívej se," volala Ona. "Přinesli jsme ti zase tvého Muchláčka, vid'? Tak co tomu říkáš?"

Co jsem moh říct. Celý večer jsem Muchláčka ignoroval.

DEN PÁTÝ

Celý den jsem se o Muchláčkovi ani nezmínil.

DEN ŠESTÝ

A dneska taky ne. Spát jsem šel bez něho a žádný povyk jsem neztropil.

DEN SEDMÝ

Dneska zase o Muchláčkovi ani slovo. Zaslechl jsem Ji jak Mu povídá: "Tak já myslím, že celá tahle aféra, jak se ztratil Muchláček, Malého možná z té závislosti vyléčila. Přece jenom roste. Už nepotřebuje hračku na utěšování."

Že ne?

DEN OSMÝ

Dneska jsme se chystali na návštěvu k Jejím rodičům. To obyčejně způsobí něco drobných problémů mezi Ním a Jí. Její rodiče náramně rajtují na dochvilnosti, a táta má spíš sklon si takovými věcmi moc hlavu nelámat. Takže Ona vždycky začne panikařit, že přijdou pozdě.

A oba pokaždé zpanikaří z hrůzy, jak se budu chovat já. Když jsem u babičky a dědečka, přestávám totiž být normální dítě a stává se ze mě jakási názorná pomůcka ve vytrvalostním sporu mezi mou mámou a Její mámou ve věci různých přístupů k výchově dítěte a péči o něj. Zrovna v tuhle chvíli se bojištěm stal problém navykání na záchod.

Její matka patří do gestapácké školy navykání na záchod a domnívá se, že už mám být dávno z plenek venku. Moje máma už mě celkem vzato dovedla přes den k docela slušné pravidelnosti se speciál trenkami a tento úspěch považuje za ospravedlnění svého liberálnějšího přístupu. Ale napětí kolem téhle problematiky trvá.

No nic, kampaň před odjezdem probíhala dneska celkem hladce. Rodiče shromáždili všecko, co potřebujou. (Tedy valnou většinu z toho potřebuju pochopitelně JÁ. Stěhovat po vlastech britských veškerou mou výbavu je úkol, proti kterému týlová příprava války v Zálivu je úkol pro jednoho oficíra s prstem v nose.) Podařilo se Jim mě navlíct do všech vrstev, které ve studeném ročním období jsou zřejmě nutné. Poradili si i s mým náhlým přáním udělat e-e zrovna ve chvíli, kdy jsme měli vyrazit. Dokonce se nepřestali ovládat, ani když se ukázalo, že to byl falešný poplach a já udělal jen číí.

A ještě se jim podařilo vyrazit bohatě včas, aby u babičky a dědečka byli přesně v domluvenou chvíli.

Počkal jsem si, až jsme byli na cestě nějakých dvacet minut, a pak jsem to spustil. Zčistajasna: "Ci Muchláčta!" zařval jsem. Ci Muchláčta!"

"Tak to si hezky trhni nohou, Muchláček nebude!" děl táta, jak mu z toho napětí ujely nervy.

“Ci Muchláčta! Ci Muchláčta!”

Vydrželi to jen pět minut. Přesně jak jsem předpokládal, začala máma počítat, co Jim to vynese. Mají radši přijet včas a riskovat, že se budu celý den chovat jako opravdový Prevít, protože nemám Muchláčka? Nebo to zabalit, vrátit se domů pro Muchláčka, a tak mě zpacifikovat a pak už nějak spolknout ty jedovaté pohledy a poznámky vyvolané skutečností, že přijedeme pozdě?

Obrátili to a jeli jsme pro Muchláčka.

Tvářil jsem se na vrcholu blaha, že ho mám zpátky, a celou cestu až k babičce a dědečkovi jsem ani nemuk.

Pak jsme tedy dorazili, Její matka metala jedovaté pohledy a moje máma se omlouvala, a tak jsem si řekl, že je nejvyšší čas jim připomenout, kdo to tady má na povel.

A vyrobil jsem do speciál trenek obrovitánské e-e.

Takže se hned zase rozjel spor o navykání na záchod a vesele doutnal celý den.

A abych atmosféru rodinné pohody ještě trochu obohatil, choval jsem se opravdu jako ten nejhorší Prevít.

DEN DEVÁTÝ

Aspoň tady má člověk spoustu času na přemýšlení. Často si tak říkám, kdo to vlastně asi tak je, ten kempinkový přívěs, co mě tahá po světě...

Docela by se mi líbilo narodit se do královské rodiny...

Teda rozhodně hodlám mít zazobané rodiče. Narodit se jako pracháč dává člověku ohromnou výhodu proti té ostatní chátře tam venku.

DEN ČTRNÁCTÝ

Dneska sněžilo. Já už jsem sice tu věcičku viděl, ale loni jsem ještě nebyl tak vyvinutý, abych toho mohl náležitě využít. Takže letos mám dojem, že by s tím mohla být docela sranda!

Opět se dostavil Ubrečenec. Tak jsem ho povalil a tak trochu jsem mu do sněhu zamáčknuł ksichtík. Jak jinak, okamžitě se rozbřečel.

Výstižnější přezdívkou by si nikdo vymyslet nedokázal.

DEN PATNÁCTÝ

Byl víkend, a tak se neměli na co vymlouvat, aby mě nemuseli vzít ven na sních. Teda, říkám “Oni”, ale ve skutečnosti to dostal na krk On. Ona ještě pořád dělá ty pitomé fóry, jako že je jí po ránu špatně.

Takže prohlásila, že je jí zle a že nechápe, proč by mě ven na sních nemoh vzít On. K Vánocům jsem dostal takové minisáňky, tak na těch že mě jako může tahat. “Víš, jak magický zážitek pro ně sních je, když jsou takhle malí,” zašmajchlovala hláskem.

Jeho výraz dával dostatečně najevo, že slovo “magický” by v tuto chvíli o sněhu asi zrovna nepoužil. A řekl bych, že o mně by tohle slovo spíš taky nepoužil. Nasupeně jak hrom mě tedy začal oblékat do těch arktických podmínek panujících venku.

No, a oblékání je ovšem odjakživa jedna z nejlepších každodenních příležitostí k naprosto příšerným vylomeninám, a možnosti jsou ještě daleko bohatší, když je venku sních. Protože do sněhu potřebuje jeden fůru vrstev nejrůznějších textilií.

Každá vrstva je pak další příležitostí pro Trápení Rodiče. Jak dneska ráno zjistil i On.

V poslední době jsem ještě dále zdokonalil svou vlastní techniku, jak při oblékání dohánět rodiče k šílenství. Před půl rokem jsem jenom vrískal a nasazoval nejrůznější, leč předvídatelné tělesné techniky. Jmenovitě:

1. Zaujmout pozici Hvězdice (podrobný popis techniky viz *Prevítem snadno a rychle* *).

---

*) Cože! Vy chcete říct, že jste to ještě stále nečetli?

2. Zajistit, aby bez ohledu na to, co vám zrovna navlíkají, ruce lezly do děr pro hlavu nebo nohy, a nohy lezly do děr pro ruce nebo hlavu. Hlavy pak lezou kamkoli, jde jen o to, aby nadělaly co nejméně potíží.
3. Náhle nechat všechny oudy ochabnout, aby byly jako vařené špagety, takže se nedají nacpat do děr pro ruce, nohy atd.
4. Všechny oudy okamžitě rvát ven z jakýchkoli děr pro ruce, nohy atd., kam se v důsledku nepozornosti náhodou nechaly narvat.

Fungovalo to vždycky docela uspokojivě, ale byl to primitivní čajíček proti tomu, co dělám teď. Rozdíl je totiž v tom, že teď umím mluvit.

Rád bych tedy na tomto místě připomněl těm z vás, kteří je snad zapomněli, slova moudrosti z mé předešlé knihy (a doufám, že se dostatečně stydíte, je-li tomu skutečně tak), a to, že nejcennější výrazy ve střetnutích s rodiči jsou: "Já pomůžu!" a "Já sám!"

Tato jednoduchá slovička je dokázkou totálně odrovnat. Dva roky se tady totiž snaží vycepat vás, abyste si všechno dělali sami. "No tak, přece si umíš oblíknout vestičku sám, ne?" "No tak, přece si to umíš podat sám, ne?" "No tak, přece mamince tatínkovi pomůžeš, ne?"

Takže když jim konečně poskytnete, po čem už tak dlouho prahnou, nemusíte své chování měnit ani za mák. Můžete být přesně tak rozeřvaný, paličatý a nesnesitelný jako dřív. Jenže teď ať už děláte co chcete, nasadíte na tvářičku výraz zaujaté vážnosti a opakujete znovu a znovu: "Já pomůžu!" a "Já sám!"

Rodiče nebudou dlouho mít jinou možnost než věřit, že se opravdu snažíte co nejochotněji pomáhat. Mají načtené nejrůznější příručky o péči o dítě a vědí, že vám nějaký čas bude trvat, než si upevníte a plně rozvinete motorické dovednosti. Vědí, že vám musí poskytnout dost času na zkoušky a omyly. A vědí, že se musejí vyzbrojit trpělivostí a dát vám možnost, abyste si na všechno přišli sami.

A dohání je to k naprostému šílenství! Hihi!

Tak třeba dneska ráno jsem předvedl patrně zatím nejdokonalejší ukázkou těchto nových metod, a mé úsilí z Něho udělalo mektaující a blábolivou trosku (tedy ještě víc než obvykle).

Nejdřív bych vám rád nastínil, do kolika vrstev ošacení mě musel navlíct, než mě mohl vzít ven na sníh. Takže trenky speciál a tílko, dále triko, dvě vestičky, vlněné punčocháče, kalhoty s laclem, nepromokavá kombinéza na zip, kulich, rukavice, dvoje ponožky... no a gumové holínky.

A to si pište, že díky mému cílevědomému soustředění ani jeden kus oděvu nepředstavoval snadné vítězství. Nadřel se, než mě do něho nastrkal. Ale pozor, já se neustále snažil pomáhat. "Já pomůžu!" mlel jsem. "Já sám!" Cítil jsem, jak jeho zuřivost vybublává výš a výš a každý můj nemotorný pokus ji přivádí blíž k bodu varu.

Jenže věděl, že s tím nehne. Já se totiž snažil ze všech sil. Pokoušel jsem se udělat si všechno sám. Pro mě to všechno prosím byla součást procesu učení.

A kdyby udělal to, co mi bylo jasné, že zoufale udělat touží kdyby mě drapnul, do nějakého toho kusu šatstva mě narval a zařval: "Proboha! Pust mě k tomu, ty moulo!..." No, to by ovšem na dlouhé a dlouhé měsíce taky mohl zarazit můj slibný rozvoj, že?

Nějakým zázrakem se mu to nakonec podařilo, ovládl se, jeden mučivý kus šatstva po druhém, a nakonec mě do té hromady svršků nacpal. Když byl hotov, vypadal jsem jako důkladně izolovaná nádrž na teplou vodu nahoře s kulichem.

A pak došlo na holínky.

Jó, holínky... Celá knížka by se dala napsat o holínkách a o možnostech, jaké poskytují Previtům k cuchání nervů ctěného rodičovstva.

V konstrukci takové skromné holínky je jakási přirozená krása. Je to v té polopevnosti, v tom ohybu mezi nohou a chodidlem a v tom, jak dětská nožička obalená tlustými ponožkami do ní ne a ne vklouznout.

Natáhnout maličké holínky i na nožičku nehybnou by bylo dost obtížné, ale když ještě k tomu takový Previt roztahuje a zase stahuje prstíky na nohou a střídavě je ohýbá a zase natahuje a přitom neustále se smrtelnou vážností breptá: "Já pomůžu!" a "Já sám!", je to úkol téměř nadlidský.

Je to nádhera. Těch variací, co můžete rozehrát. Začnete tím, že strčíte pravou nohu do levé a levou do pravé. To se urovná, načež si je okamžitě pokusíte about předkem dozadu. Když už je ta správná noha správně nasměrovaná do správné holínky, můžete ji tam násilně narvat, takže se zablokuje tak zhruba v polovině. Pak se pokusíte udělat pár kroků: holínky se přitom plácají do stran jako tulení ploutve. (Je docela snadné - a je to

výborný nápad - v tuhle chvíli sebou praštit a uhodit se o něco do hlavy. Pořádný záchvat jekotu potlačovanou rodičovskou zuřivostí náležitě vystupňuje.)

No, tak dneska po ránu jsem tenhle repertoár projel celý. Přisahám, že about mi holínky Mu trvalo přesně tak dlouho jako dostat na mě veškeré ostatní šatstvo.

Nakonec se Mu to podařilo. Byl jsem oblečený. Stanul jsem v předsíni jako malinkatý michelinový mužíček.

Počkal jsem si, až dojde pro sáňky, a když natahoval ruku, že otevře dveře, nasadil jsem další, pečlivě naplánovanou bombu. "Ci - cí," pravil jsem. "Ci cí."

Tedy nahlas neproněs nic, ale já jsem se za ta léta naučil docela slušně odzírat. Pověděl bych vám naprosto přesně, co říkal, jenže tahle kniha je určena pro celou rodinu...

Svléct mě trvalo skoro tak dlouho jako předtím to oblékání. Ale neměl na vybranou. Byl jsem totiž hodný a odpovědný, že? Ten fígl s trenkami speciál spočívá v tom, že si musíte říct, když chcete udělat cí nebo e-e, no a to já jsem učinil. Je pak už jen na službu konajícím rodičovi, aby zajistil, že budete mít šatstvo dole včas.

Když jsem tedy udělal cí, rozhodl se, že podruhé už by něco takového nezvládl, a nasadil mi plenku. Proti tomu jsem důrazně zaprotestoval. Jsem jednou velký, tak co. Stačí mi trenky speciál. "Neci plenky, neci plenky," namítal jsem rozhodně.

On zůstal k mému naléhání hluchý. To už se mu do očí vkrádal zvláštní, šílenecký pohled. Pracně mě znovu oblékal, jednu mučivou vrstvu po druhé, dech se mu přitom čím dál víc krátil, až se z něho dral v téměř nezastíraném vrčení.

No, ani podruhé jsem mu to zrovna neusnadnil, stejně jako předtím.

A holínky mu teď trvaly ještě déle než poprvé.

Nakonec byl úkol splněn. Otevřel dveře a vyvedl mě ven. Položil sáňky na sníh a posadil mě na ně.

Počkal jsem si, až mě dotáhne na konec zahrádky. A když zabočil doleva na ulici, obratně jsem sebou hodil do strany a ze sáněk jsem sletěl.

Vycpaný jsem byl tak dokonale, že to vůbec nebolelo. Jenže to jsem mu nehodlal sdělovat. Okamžitě jsem vydal mohutný bolestný řev a rozječel jsem se: "Zima! Zima!"

Odmítl jsem se dát utěšit. Pokusil se mě na sáňky vrátit, ale já jsem zaujal pozici známou jako Základní Posaz: Pytel Brambor (svalstvo povolené, klouby uvolněné) a svalil jsem se podruhé. Jekot jsem zdvojnásobil.

"Potřebuješ si vyrazit ve sněhu," snažil se mě přesvědčit. "Uvidíš té legrace ve sněhu."

To jistě. Jenže ne dneska. Dneska se soustředíme na jediné: bude mě oblékat a svlíkat.

Moc dlouho nevydržel. Můj řev už upoutal pozornost zvědavých sousedů. A v jednom z oken v patře se ukázala Její tvář. "Co to tomu dítěti proboha živého děláš?" dotázala se.

Rychle to vzdal. Vzal mě zpátky do domu a další hodinu mě svlíkal.

A když jsem stanul zase v domácím vybavení, podíval jsem se toužebně z okna. "Ci sníh," oznámil jsem. "Ci sníh!"

DEN SEDMNÁCTÝ

Sem a tam... tam a sem...

Teda povím vám, že život tady není o nic zajímavější než dřív. Co tady vevnitř nakonec taky jiného dělat.

Měřím teď nějakých takových šestnáct centimetrů. A to znamená co - že jsem asi tak velký jako tyčinka marska, ovšem Kingsize, tedy v královském provedení, aby se tak řeklo. Jo, to bude asi ono. I když tedy jiný tvar, pochopitelně. Hlavu mám ještě pořád na to tělíčko strašně velikou.

A nejsem potažený čokoládou. Zrovna teď jsem potažený takovým jako chmýřím, a to prosím úplně všude. Teda nic moc, vám povím. Chodit po světě jako nějaký chlupatý pulec, to teda ne.

Ovšem pozor, v takovém konkurzu na herce ve sci-fi hororu bych ostatní uchazeče vyklep jako nic.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Ona je teď celá hr, abych začal co nejdřív chodit na opravdický záchod. Tak jsem tam teda dneska ráno, než se odebrala do práce, zašel - a použil jsem ho jako skotský střík pro kočku.

Je to jednoduché jak facka. Prostě hodíte kočku dovnitř a spláchnete.

Tak mi ale připadalo, že Jí to zrovna moc velkou radost neudělalo.

A kočce taky ne. Chichichi.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Zase jsem o pár kousků pokročil na vývojové, frontě. Začínají se mi objevovat nehty na rukou a na nohou. Klasa, co? Jo, a už mi taky raší elegantní řasy a obočí. Tak mě napadá, že bych si moh začít trénovat takové to svůdné pomrkávání - no, nápad to je... I když trochu praštěný. Na koho bych tady asi tak pomrkával, no ne?

Tak tohle je na tom to nejhorší, jeden je úplně sám a nemá do čeho píchnout, jen se může potloukat sem a tam... Třeba je tohle životní stádium o něco větší sranda, když je člověk dvojče... nebo trojče... nebo čtyřče... nebo nějaká jiná, rozumí se vyšší, kombinace, co může vytřískat nějaký slušný sponzorský peníz od nějakých bulvárních novin.

Na druhé straně je fakt, že tady je málo místa už i pro mě. Takže dost pochybuju, že bych měl zase dvakrát chuť hrát si tady na sardinky ještě s někým jiným.

A pak, když jsem tady jen já sám, nemám konkurenci. Takže až se konečně objevím, budu se těšit nedělené pozornosti dvou rodičů, a ti nebudou mít nikoho jiného než mě a budou moct veškerou láskou zahrnovat jen a jen mě. No, asi bude přece jen lepší, že jsem sám.

Tak tedy héj rup. A do toho.

Sem a tam...

DEN DVACÁTÝ OSMÝ

Tak Ona nedá pokoj a ještě pořád si vymýšlí, že bude mít další dítě. Ach jo, ach jo. Ona asi fakt žije v nějakém svém vlastním světě. Měla by se uchýlit k nějaké té lékařské příručce, má jich tu dost, tak ať si načte, jak je to s tím domnělým těhotenstvím.

Jako by na nějaké další dítě měla čas! Vždyť nemá málem čas ani na mě. Už teď to sotva stihá, když mi má poskytovat veškerou pozornost a péči, jaké tvrdě vyžaduju. A už jí teda rozhodně nepřebývá energie pro někoho dalšího.

Dvacátý sedmý měsíc

DEN TŘETÍ

Přes den už to teď celkem spolehlivě zvládám s těmi slušivými speciál trenkami... když se mi ovšem zachce.

Taky už někdy dokážu jít na opravdický záchod místo nočníku... no, ne že bych se pokaždé trefil tak úplně přesně... a zase: jen když se mi zachce.

Dneska se mi ovšem nezachtělo ani jedno ani druhé. Ona mě totiž štve, jak pořád mele něco o tom Novém Miminu. Víím, že jenom tak fantazíruje - teda aspoň doufám -, ale už mi to fakt pomalu leze krkem.

Dneska zase vrkala: "Jú, to bude krása, až si budeš moct hrát s bratříčkem nebo sestříčkou. To se ti bude líbit, vid?"

Ne, nebude. Nedovedu si představit nic odpudivějšího. Stejně k tomu nedojde. Už úplně stačí tahle volovina, že se prý musela vrátit do práce. Už jen ten nápad, že bude mít další mimino, je prostě výplod chorobné mysli.

No, jenomže ona ne a ne přestat, tak aby už konečně zavřela klapačku, udělal jsem Jí do speciál trenek velikánské e-e.

A víte, co Ona na to? Povídá: "A jejej. Tak ty jsi měl nehodu?" Tenhle výraz ať radši kouká honem zapomenout. Jak to, že Jí to ne a ne dojít?

Když se já rozhodnu udělat e-e, není to žádná náhoda ani nehoda.

DEN DESÁTÝ

Sem a tam...

Tak tohle už je lepší. Když kopnu nohou, kempinkový přívěs přesně zareaguje. Ohromně Ji to vzrušuje, pokaždé hned vyhrne sukni a hned na Něho, aby se Jí prý podíval na břicho, jak se pohybuju. On ovšem velký zájem nejeví. Když si Ona vyhrne sukni, vyvolává to v Něm zřejmě úplně jiné nápady...

DEN DVANÁCTÝ

Dneska jsem se naučil nové slovo. Až do teďka, vždycky když jsem uviděl na semaforu červenou, myslel jsem si, že se to řekne „červená“.

No, tak teď jsem se poučil. Tatík mě dneska vezl do samošky, a zrovna když jsme přijížděli ke světlům, naskočila červená. On se na ně podíval a povídá: "Ále hovno!"

Takže teď už vím, co a jak. Až zase někdy uvidím červené světlo, řeknu: "Hovno!"

DEN PATNÁCTÝ

Já vám teda povím, ta moje máma je tím záchodem fakt posedlá. Jak přijde domů z práce, neví nic lepšího, než hned na Obludu vybafnout: "Tak jak jsme na tom byli dneska? Sucho? Kolikrát jsme udělali čí a kolikrát e-e?"

Tak to mi povězte, je tenhle zájem normální u dospělé ženské?

DEN	čí	e-e
pondělí	 (5)	 (13)

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska přišla domů z práce s novým kusem domácí výbavy a bylo vidět, že je na něj ohromně pyšná.

Je to takové malé záchodové prkýnko, co se dá nasadit na normální velké sedátko. Oučelem hry má být, abych se jako cítil líp a s důvěrou pokaždé usedl na záchod místo na nočník.

Tak to zase ne! To jsem snad nějak méněcenný nebo co?

A nemohla se dočkat, až tu Svou novou hračku se mnou vyzkouší. Sestavila to a hned mě na to posadila.

"Ták," chichotala se. "To se ti pěkně sedí, vid? A nic se ti nemůže stát. A můžu tě hezky nechat samotného, když budu chtít, vid? Protože do téhle malé díry spadnout nemůžeš, vid?"

A připadalo jí to mnohem srandovnější než mně.

Jenže vtom zazvonil telefon, takže mě na tom opravdu hned nechala sedět.

Svůj názor na tohle nové zařízení jsem vyjádřil na to tata: vyrobil jsem obzvlášť odporivé e-e.

A aby se to nepletlo, povedlo se mi netrefit se nejen do toho malého otvoru dětské sedačky, ale ani do toho velkého otvoru v sedačce pro dospělé.

Říkám si občas, jestli od Nich bylo rozumné natáhnout na oné místnosti koberec ode zdi ke zdi.

DEN OSMNÁCTÝ

Už je mě teď docela kus. Přesně řečeno pětadvacet čísel (pro ty nejangličtější Angličany z vás, co ještě nepronikli do metrického systému, pětadvacet centimetrů je asi deset palců). Představte si litrovou láhev třeba prostředku na mytí nádobí a trefíte se tak zhruba do černého.

Svalstvo mi prosím taky sílí. Takže to kopání už začíná mít náležitý efekt.

Sem a tam... A KOPANEC! A další KOPANEC!

DEN DVACÁTÝ

Moji rodičové se v jednom kuse snaží nacvičit mě, abych se předváděl ve společnosti, a když přijdou hosti, abych se pochlubil svým nejnovějším číslem, jenže zase nechtějí, abych se chlubil číslem, které ovládám ze všeho nejlíp.

Je to zadkomluvectví. Táta tomu říká "prdění", ale tohle slovo ani zdaleka nevystihuje různorodost a rafinovanost, jakých opravdový umělec jako já v mluvení zadkem dosahuje.

Rovněž jsem dospěl k mistrovské dokonalosti v načasování bonmotů z podpasové oblasti. Většinou je nasazuju, když přijdou hosti, s kterými mají Naši poněkud napjaté vztahy. Počkám si na takovou tu delší, pěkně trapnou pauzu v konverzaci, a pak ji vyplním hezky šťavnatou explozí.

Je tu jen ta potíže, že rodičům to připadá docela srandovní, takže se jen tak tak dokážou ubránit smíchu.

Tak si většinou chvílku počkám, aby si mysleli, že už se zase náležitě ovládají, a pak to doplním další ekrazitovkou. Nezklame to nikdy. Popadají se za břicho.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska při obědě menší katastrofa. Obluda přistoupila jako obvykle k mrazáku, že mi něco rozmrazí. "Tohle ti bude chutnat," podívala se na cedulku. "Jehněčí ragú, ňam ňam."

Asi bych měl vysvětlit, jak se to má s naším mrazákem. Je jako mrazák v každé jiné rodině s dvouletým dítětem. Jinými slovy, vedle obvyklých mražených masíček, ovocíček, zeleninek atd. obsahuje fůru kelímků od jogurtu a hromádek zabalených do alobalu nebo takové té průhledné fólie, a to všechno jsou zbytky obědů a večeří z pradávných časů.

Probíhá to takhle: dojí se večeře a kousek zbude. A Ona praví: "No vidíš, tak tady máš ještě na jednu prima večeříčku, vid'?" No, takže ten zbytek plácne do kelímku od jogurtu nebo zabalí do alobalu nebo fólie a hodí do mrazáku.

To je samozřejmě v pořádku - nebo bylo by to v pořádku kdyby měla aspoň trochu pojem o katalogizaci. Na dosah ruky od mrazáku jsou samolepky, jenže ty používá na vzkazy a lepší je na mrazák zvenku.

Nene, s obsahem našeho mrazáku se to bohužel má jako s videokazetami. Táta se přehrabuje v kazetách u televizoru. "Tuhle na tom je napsáno Příběhy z East Endu," zabručí třeba. "Znamená to, že jsou to opravdu Příběhy z East Endu?"

"Ne," na to Ona. "Ty jsem smazala a natočila jsem na to Zvuk hudby a za tím je pak ten dokument, jak se mimina ve třech měsících učí plavat."

"Takže to můžu smazat a něco na to natočit, jo?" zeptá se On.

"Ano," kývne Ona, ale pak si to rozmyslí. "Ale radši toho kus přehraj, jen tak pro jistotu."

Takže strčí kazetu do díry a kus přehraje. No, a jak jinak: je to tři roky starý ragbyový mač Anglie - Skotsko a uprostřed je do toho vtočený kus Toma a Jerryho.

A když chce rozmrazit nějaký zbytek, otevře mrazák, chvíli se v něm přehrabuje a pak vyloví jakýsi ledem pokrytý a do fólie zamotaný předmět tvaru průměrného hovínka. "Mno," povzdechne si v rozpacích, "tak tohle je buď kus toho zapečeného kuřátka, co ti tak chutnalo... nebo zbytek toho dortu od Vánoc... anebo těch špaget, co jsme měli ten den, jak se rozbila pračka..."

Někdy si říkám, že by v tom mohl být zárodek dobré televizní panelové soutěže. Dá se dohromady panel celebrit. Od někoho z nich se z mrazáku přinese něco zabaleného ve fólii a všichni ostatní hádají, čím to je a co je to. Nakonec by to mohli ohřát a ten, co to uhádl, by to musel sníst.

Třeba Mrazáky slavných, jestlipak by se to ujalo...? Zahrálo by to na srdce našich milých diváků? Anebo je jen moje máma tak levá a není schopná popsat věci, co strká do mrazáku?

Jo, málem bych zapomněl... V dnešním příběhu šlo o tohle: ukázalo se, že to "jehněčí ragú", co mi "bude chutnat" a co Obluda vytáhla z mrazáku a udělala mi k obědu - byla rybí hlava, v mrazáku skladovaná pro kočku.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Dneska jsem zase jednou ostříhaný. A konečně - a poprvé - přesně tak, jak si to představuju já sám. Ofinku mám pěkně zubatou, vzadu na krku to vypadá jako pokročilé stádium prašiviny a pravá strana je pečlivě vystříhaná dohola.

No co, dobře jí tak, nemá nechávat povalovat na stole manikúrovací nůžtičky.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Sem a tam... KOPANEC! A další KOPANEC!

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Dneska se zase dostavil Ubrečenec, tak jsem ho taky ostříhal. Brečel.

Nevím proč. Ten kus ucha, co jsem mu ustříhnul, přece nebyl tak veliký.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Muchláček se dneska vynořil z pračky bez jedné nožičky. Látka už je tak prošoupaná, že se chudák doslova rozpadá. Co takhle trvat na okamžitém odvozu na ÁRO do špitálu? Jestlipak by se z toho dalo něco vytřískat...?

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Ona je vám ale dokonalá oběť reklamy. Tak já třeba v noci ještě pořád mám plenky. (Samozřejmě, že bych to vydržel v suchu celou noc, jenže se mi nechce.) No, to je fuk, takže dneska zase přinesla nějaký nový typ.

Slyšela na ně nějakou reklamu v rádiu. Že prý mají "stoprocentně spolehlivý suchý zip".

"Stoprocentně spolehlivý", jo? Tak tomu říkám zkouška rozhodnosti a síly.

To máte jako v koupelně s tím šampónem, říkají mu "Už ani slzička". Cha!

DEN TŘICÁTÝ

Tak se mi podařilo dokázat, že v mém případě není žádná plenka "stoprocentně spolehlivá".

Rovněž jsem zcela vyvrátil tvrzení o šampónu, co po něm prý neslíží oči. Předvedl jsem perfektní imitaci urvaného fotbalisty Gascoigna a celičké koupání jsem proječel.

Zvítězil jsem ve dvou zásadních zkouškách v jediném dnu. Někdy vám teda fakt překvapím i sám sebe.

DEN TŘICÁTÝ PRVNÍ

KOPANEC!

Teda tohle už mě opravdu začíná děsivě nudit.

Ale zase bych asi na druhé straně neměl zapomínat na Vyšší Dobro. Jen si představte, jaký prospěch lidstvu já přinesu. Nebo aspoň jeho dvěma představitelům. Mým rodičům, rozumí se.

Úplně mě hřeje u srdce, když si představím, jak se jejich šedivý život mým příchodem promění. Těch let, co byli opuštění a žili o samotě, jen oni dva. A teď, za chvíli, budou najednou mít mě! Jejich první mimino.

Ta proměna, co nastane v jejich životě! Najednou budeme tři.

Dvacátý osmý měsíc

DEN PÁTÝ

Sobota. Stejně je to nádhera, takhle být mrštnější a pohyblivější. Tak třeba dneska ráno, Ona věšela venku na zahrádce prádlo a já jsem udělal takovou věcičku, jaká by mě před čtvrt rokem nemohla vůbec napadnout.

Ona zahájila den tvůrčím způsobem: stvořila takový odporný piškotový dort s ovocem, politý třaslavým pudinkem a pokecaný šlehačkou. A když šla ven věšet to prádlo, postavila tenhle výrobek v kuchyni na kredenc, zrovna nad košík, co v něm vyspávala kočka.

Teda je mi líto, ale pohled na tyhle dvě věci tak nějak pohromadě - dort a kočka, kočka a dort - to na mě bylo moc, prostě jsem neodolal. Jediným pohybem - elegantním drcnutím - se mi podařilo vyšoupnout dort na kraj kredence, a už jsem jen koukal, jak se převažuje, v letu se plavně převrací a - mlask! - přistává na spící micině.

Pak - a tohleto je právě ten kousek, co bych býval před čtvrt rokem nedokázal - jsem vypálil z kuchyně, a než dozněl kočičí vřiskot, už jsem seděl na pohovce, pohroužený do takové té "výchovné" knížky, co mi Ona v jednom kuse vnucuje.

Sotva ten randál uslyšela, hned se přihnala ze zahrady, a už jsem uslyšel další nářek, jak kočku zvedla. A hned nato se objeví ve dveřích, popudinkovanou micku v náruči, a nadechuje se, že spustí a pěkně mi to nandá.

Já pomalu a překvapeně zvednu hlavu od knihy, na tváři lehce netrpělivý výraz učence vyrušeného od poutavé četby. Kýžený efekt se dostavil.

Namířila Svůj vztek na kočku. "Ty zvíře hnusný!" zaječí a kočka vyfasuje mohutnou ránu na zadek. Vystřelí Jí z náručí, tryskově vyletí kočičím otvorem, a než stačí dvířka zacvaknout, slyším Ji, jak za ní volá: "Jen počkej, ty potvoro jedna, já ti ještě ukážu!"

Z mého hlediska tedy uspokojivé ranní dílo. Ale ta "výchovná" knížka - no děs, nedovedete si představit větší nudu.

DEN ŠESTÝ

Kočka si vzala k srdci, jak ji Ona znectila kvůli tomu dortu, a ještě se nevrátila. Chichichi.

Jo, a dneska odpoledne jsem si něčeho všiml - je čím dál těžší uvelebit se Jí na klíně. Začíná mít břicho jak buben. No fakt, člověk by myslel, že se pokusí s tím něco udělat. V novinách a v bedně v jednom kuse melou o redukčních dietách, pořád prý Hlídejte si Hmotnost, a tak.

Ale Ona? Ani nápad, naopak, zdá se mi, že je čím dál mohutnější. Vlastně už dohromady žádný klín nemá. Pořád z ní padám. Štve mě to.

DEN SEDMÝ

Kočka ještě pořád nikde. Hurá! Třeba už se mi podařilo zbavit se jí nadobro.

Záhada Mizícího Klína na sebe dneska večer vzala novou podobu. Ona se zrovna vrátila domů z práce a já jsem se pevně rozhodl, že teď je ta správná příležitost pro něco nejpřínosnějších chvil, když jich má pořád plnou pusou. Takže jsem se vyšplhal na ten ubohý kousek klína, co Jí ještě zbývá, na jedno rychlé pomazleníčko.

A vtom... se stalo něco krajně podivného...

Joj! Na zdi mého domečku se navalilo něco těžkého. No co, jeden dobře mířený kopanec by tenhle problém měl snad vyřešit. Bác ho!

Ucítil jsem zevnitř Jejího břicha naprosto zřetelné dusnutí! Nestačil jsem se divit, a už jsem byl z klína dole.

Řek jsem si, možná že jsem se splet, a vylezl jsem si na klín znovu.

Joj! A zase! Tak tumáš - ať už jsi, co jsi!

A přišlo to znovu. Zase úplně zřetelné dusnutí.

Brr. Moje vlastní máma má v břiše něco živého!

Najednou jsem si uvědomil, co se muselo stát. Ona nakonec uskutečnila tu výhrůžku, že jí ukáže.

Máma snědla kočku!

DEN JEDENÁCTÝ

Teda, víte, tady někdo naznačil, že snad nemám srdce. Není to pravda. I když se chovám nejkrutěji, mám pro to vždycky ty nejuznejší pohnutky. Je možné, že někdy provedu rodičům něco ošklivého, ale je to prosím vždycky jen a jen pro Jejich dobro. Potřebuju občas postavit do latě, nesmí se jim dovolit, aby si moc vyskakovali.

Kdepak, v hloubi duše - nebo teda spíš srdce, že ano - jsem tvor nesmírně citlivý. Dneska jsem až skoro propadl úplné sentimentalitě - a to vůči stvoření, k němuž pojmout jakékoli sympatie opravdu není tak snadné: totiž vůči Obludě. Je mi jí fakt líto. Máma totiž konečně nahlédla, že se dopustila zrady těch správných obyčejů, a příští měsíc přestává chodit do práce. Vrací se tam, kde by bývala měla být od samého počátku - totiž domů a bude se věnovat na plný úvazek péči o mě.

A co si potom počne ubohá Obluda? Krásou chudák nevyuniká, co měla chudinka ženská vůbec ze života, dokud se na ni na těch pár měsíců neusmálo štěstí. Její úmorně šedá existence se jako mávnutím kouzelného proutku proměnila, neboť najednou byla v téměř každodenním styku se MNOU.

Zlomilo by to jednomu srdce, když si to uvědomí: v takhle raném věku mít najednou vrcholné chvíle života za sebou.

Achach. věnujte chudince Obludě tichou vzpomínku a drobnou slzičku. Jakkak asi přežije to první fádní a bezútěšné jitra - a všechna ta další - bez vyhlídky, že stráví den v mé společnosti? Nejedna diskrétní tragédie se takto odehrává skryta před lidským zrakem. Ta její patří mezi ně.

DEN OSMNÁCTÝ

Muchláček se dneska vynořil z pračky bez další nohy. Teď už by ani Hlavní Žabí Expert z živočišného oddělení Národního muzea nepoznal, že to kdysi byla žába. Uvědomuju si, že jsem prošvih jedinečnou příležitost ztropit náležitý povyk nad jeho stavem, tak jsem se aspoň utěšil tím, že jsem ho pořádně obvázal. Spotřeboval jsem na to celou roli toaletního papíru.

DEN DEVATENÁCTÝ

Dneska večer vedli moji rodičové poněkud zneklidňující rozhovor. Padlo tam sprosté slovo. "Dětský kroužek".

Nejdřív Ona: "Měli bychom co nejdřív zařídit ten dětský kroužek."

"Tak jo," na to On. "Stačí pár telefonů, ne?"

"To určitě. To si to představuješ moc jednoduše. Ty nejlepší si moc a moc vybírají, koho přijmout."

"Opravdu? No ale stejně. To bude dobré. V práci zrovna dneska někdo říkal, že jeden prý je docela slušný. 'Zvonečci', je to tak? Myslím že jo..."

"'Zvonečci'?" ozvala se ozvěnou Ona. "Ty asi žertuješ, ne?"

"Proč?"

“Protože když chceš dostat batole do Zvonečků, musíš ho tam zapsat prakticky pět let před narozením, vyplnit dotazník s životopisem celé rodiny nejmíň do pátého pokolení, a získat tři doporučení, jedno od soudce Nejvyššího soudu a jedno od někoho z královské rodiny.”

“Aha,” kývl On. “No tak Zvonečky pustíme z hlavy.”

A ostatní koukejte pustit z hlavy taky, pokud jde o mě.

Ale nějak se mi nechce líbit, kam tyhle jejich úvahy vedou.

DEN DVACÁTÝ

Tak si říkám, jaké budu asi národnosti...?

Je to docela zajímavé, uvažovat, kde se člověk narodí.

Docela by se mi líbilo Japonsko...

Nebo Papua Nová Guinea...

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska večer si zase vzpomněla, že musím začít kreslit. A hned pastelky a hromada papíru a tak.

Nechápal jsem, co jí to tak najednou vlezlo do hlavy, až se náhodou Jemu jen tak mimochodem zmínila, s kým že byla ten den na obědě. S mámou od einsteiněte, no a rázem mi bylo všechno jasné.

To děsné stvoření patrně projevilo obzvláštní nadání pro výtvarno (stejně jako pro všechno ostatní, to znamená chození, mluvení, čtení a bezpochyby taky jadernou fyziku). A teď ten trouba zřejmě nakreslil něco naprosto geniálního - asi načrtnul tak autentickou verzi Mony Lisy, že to jeho rodiče museli roztrhat, protože kdyby se to dostalo do ruky mezinárodním lupičům obrazů, mohli by to vyměnit za originál.

Tak z toho plyne, že já se okamžitě musím taky naučit kreslit.

Pcha. Jedno už by bývalo do téhle chvíle mělo mým drahým rodičům dojít: totiž že na vydírání já nejsem ten správný typ.

Takže jsem nasadil obvyklý pastelkový program - pár jsem jich zlámal, protože jsem na ně moc tlačil, vyplodil jsem něco nesmyslných klikyháků a (a to je prosím ze všeho nejpodstatnější!) pečlivě jsem papíry odstrkal stranou, aby se ty klikyháky rozlezly po celém povrchu stolu.

Když jsem byl hotov, vzal On do ruky jeden z těch mých listů. “No nazdar,” zavrtěl hlavou. “Na zárodečného Picassa to bohužel nevypadá. Nic opravdu uměleckého se od tebe asi čekat nedá.”

Jen počkej, říkal jsem si. Jednoho dne ti ukážu.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Sobota ráno, takže si chtěla trochu přiležet. To už teď dělá nějak moc často. Celý týden je v práci, místo aby se starala o mě, a pak, v sobotu a v neděli se uleává v posteli. Tak kdepak jsou ty nejpřínosnější chvíle, kterých se mi má bohatě dostávat?

Tak zrovna teď jsou nejpřínosnější chvíle prakticky nulové. V jednom kuse je buď unavená, nebo jí bolí záda.

No, tak jsem si aspoň říkal, že když bude dopoledne lenořit v posteli, tak mě tam taky sakra může mít u sebe. Může mi přečíst nějakou tu pohádku. Teda když říkám “nějakou tu” pohádku, tak myslím jen jednu. Téhle jediné jsem fakt propadl, aspoň zrovna teď na ní jsem prostě závislý. Je to o králíčkově, co jede autobusem.

To nejlepší na takové pohádce je - že se nikdy nemění. Ta není jako něco v dětské televizi. V dětské televizi se pokaždé děje něco jiného... no prosím, ne moc jiného, ale trochu jiného. Zato v knížce se pokaždé, když ji čtete, děje naprosto totéž.

A když se vám to, co se v ní děje, líbí - jako třeba že na začátku nastoupí králíček do autobusu a na konci z něho zase vystoupí -, tak se z toho můžete radovat pokaždé, když to slyšíte.

Mám takový dojem, že Jí se ta pohádka o králíčkově, co jede autobusem, asi moc nelíbí. Už několik měsíců - vlastně od chvíle, co jsem si ji já oblíbil jako svou nejmilejší knížku - v Její oblíbě klesá a dneska ráno už se kvůli ní docela nakrkla. Přečetla mi ji jenom sedmkrát a sotva jsem vypustil z pusy: "Eště klálíčka!", začala ječet: "Ne, už to nesnesu ani jednou!"

Vyskočila z postele, otevřela okno a zařvala dolů na tátu: "Já už tady toho netvora malého nesnesu!" (Tak to mi připadalo nefér. Ten králíček v té pohádce je náhodou docela milý králíček.) "Teď je řada na tobě, tak koukej herdek dělat zase chvíli rodiče ty!" "Ale já meju auto," ozval se zdola ukřivděný nářek. Mýt auto, to je pro něho takový sobotní dopolední obřad. Ten vehikl mu teda fakt leží na srdci. Jestli je občas jako rodič naprosto k ničemu, je to proto, že já pro něho nejsem ten správný druh.

Kdybych byl auto - v ideálním případě nablýskané modré auto jako to, co má teď -, nemusel bych si ani v nejmenším stěžovat, jak se mnou zachází.

"No tak to ti určitě přijde vhod, když ti sakra někdo pomůže!" zařvala na Něj dolů.

Tvářil se nerudně, ale přišel si nahoru pro mě, vzal mě ven a vrazil mi do rukou takové to strkáčské autíčko, co jsem nedávno od někoho dostal. Takové velké auto je to a vzadu má tyč jako trolejbus, má to být pomůcka pro mrňata, když se učí chodit. Na to já už to dneska nepotřebuju, ale docela rád se s tím proháním venku.

Asi si myslel, aspoň podle mě, že když budu mít já auto na hraní, bude si moct On dál hrát s tím svým.

Jenže když si hrajete s autem, existuje jen jedna zábava, ne? Totiž vrážet s ním do jiného auta. Jak jinak by se dala vysvětlit obliba závodů formule jedna?

Tak jsem začal pusou jako tůrovat motor a znovu a znovu jsem se rozjížděl a vrážel jsem do předku toho Jeho. Byl na druhé straně a minutku dvě mu trvalo, než si všiml, co tam dělám. Přihnal se na mě jak zběsilý čmelák a to moje strkáčské mi z ruky vyrval.

Podíval jsem se na něho s miloučkým úsměvem a pravil jsem: "Pomůžu tátoj! Pomůžu tátoj!"

Nechtělo se mu, ale nakonec mi dal kus hadru, jako měl on sám, jen menší, a ukázal mi, kde je kyblík s vodou.

Strčil jsem hadr do něj, abych si ho namočil, ale nějak se mi podařilo kyblík zvrhnout na sebe a celý se zmáčel.

Tak mě musel celého převlíct do suchého, a když mi obul holínky (viz popis této procedury k popukání na str. 31), vzal mě zase k autu. (Pokusil se mě sice udat zase Jí, ale Ona o tom nechtěla ani slyšet. Neskočila mu ani na pokus o úplatek, když nabídl, že dojde do indické restaurace pro jídlo přes ulici, aby večer nemusela vařit - kdepak, je to jasné, ten králíček v autobusu Jí opravdu nejde pod nos.)

"Tak, a teď se budeš hezky dívat na taťku," pronesl rozhodně.

"Pomůžu tátoj. Pomůžu tátoj," oznámil jsem s úsměvem ze všech nejmilejším.

"Dívat se budeš!" zavrčel.

Tak jsem se teda díval, chvíli, pak další chvíli, ale koukat na někoho, jak nanáší vosk na kus modrého plechu, je smrtelná nuda. Kromě toho jsem opravdu chtěl pomáhat. Tak jsem vzal ten svůj malý hadřík a auto jsem obešel, že jako navoskuju tu druhou stranu, aby se taky pěkně leskla.

Výsledek mého snažení mi udělal opravdu radost. Musel jsem totiž s tím hadříkem sebrat ze země pár moc pěkných a ostrých kamínků nebo zrněk písku, protože pokaždé když jsem se hadříkem rozmáchl, zůstal na modrém laku půvabný vířivý vzorek jemných bílých čar.

Úplně jsem se tím dal unést, ale najednou jsem nad sebou uslyšel příšerný řev.

"CO TO DOPRDELE DĚLÁŠ !!!"

Vzhlédl jsem na Něho s okouzlujícím úsměvem. Dělal jsem přesně to, po čem jen před několika dny toužil. Produkoval jsem něco opravdu uměleckého.

Jenže On to tak neviděl. Ba naopak, vyřvával tak hlasitě, až se máma musela zříct původního nápadu, že si trochu přileží, a musela mě jít dolů zachránit.

Je skutečně osudem všech velkých umělců, že je nikdo nechápe? Jestlipak měl malý Michelangelík taky takovéhle potíže...? Hmmm, když jsem si tak vzpomněl na něj, napadlo mě, jestli bych se co nevidět neměl pustit do stropu. Můj dohoz řádně topspinovanou miskou s jídlem se zlepšuje den ode dne.

Dvacátý devátý měsíc

DEN DEVÁTÝ

Hohó. Už mám po celém těle takový ten divný kec. Je to jakoby mastné a taky trochu jako sýr. Fujtajbl. Moc se mi to nezamlouvá, to musím přiznat. Kempinkový přívěs nebo teda přívěska, že ano, si dneska vytáhla tu knížku o těhotenství - kontrola růstu podle dílenské příručky, rozumíte - a hned si s Ním začala o tom mazadle povídat. Prý: "Teď už bude miminko potažené vernixem."

"Vernix", jo? To bude asi pěkný hnus. Jako nějaký jed na krysy nebo co.

Mimochodem, mám už na hlavě spoustu vlasů - a ty chlupy na těle už mi v podstatě díky bohu slezly. Na tu kakadu, co mám na hlavě, jsem fakt pyšný. Vypadalo by to docela sexy - kdyby to nebylo zapatlané tím vernixem.

A jistě budete rádi, když vám sdělím, že mi moc pěkně přibývá podkožní tuk.

Tak tradá. A jedem...

Sem a tam... a KOPANEC!

Johó, tak tenhle Jí teda málem vyrazil dech. Mám už totiž docela sílu, abyste věděli.

DEN DVANÁCTÝ

Muchláček se dneska vynořil z pračky úplně bez rukou.

Vypadá už teď jako kus hadru na nádobí.

A já mu jsem čím dál oddanější.

DEN PATNÁCTÝ

Hurá, hurá! Konečně nastal ten velký den! Ona se vrátila, aby se mohla věnovat na plný úvazek výlučně péči o mě.

Už žádná Obluda. Už žádné nesmyslné řeči o tom, že bych snad měl docházet do nějakého dětského kroužku.

Je ovšem nutno říct, že moc dobře tenhle nový domácí režim zrovna nezačal. Dneska večer, v hodinu, kdy se normálně vrací domů, jsem od Ní očekával důkladné pomazleníčko a omluvný projev o tom, jak té práce měla nechat mnohem dřív. A místo toho mě uloží do postele On, jako vždycky nabručeně a ledabyly. "Máma šla na skleničku s holkama," oznámil. "Poslední příležitost vyhodit si trochu z kopýtko, než přijde to Nové Dítě."

Teda fakt už by porád s tím Novým Dítětem mohli přestat. Všecko jsou to jen výmluvy. Máma má tak strašný pocit viny, že mě nechávala tak dlouho s Obludou, že si vymyslela jako krytí tuhle povídačku o nějakém Novém Dítěti.

Domů dorazila velice pozdě. Někdy kolem půlnoci mě vzbudil zdola randál. To si Ona prosím zpívala!

Pro mě to byl šok. No nic, jen klid. Teď když se vrátila a bude se o mě starat na plný úvazek, tak už Ji budu umět přinutit, aby se zase chovala, jak náleží.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Dneska vstala až skoro v poledne. No teda tohle!

Tvrdila, že je hrozně unavená. Spíš má kocovinu, bych řek. A skoro celý den mě přenechala Obludě, aby se o mě starala. Prosím, jeden přechodný den je přijatelný. A zítra ať už se kouká honem vrátit ke Svým povinnostem.

Scénu jsem neudělal a myslím, že Obluda se zachovala velice slušně. I když v hloubi duše musela trpět děsivá muka při představě, že už mě neuvidí, podařilo se jí nedat nic najevo. Po slzách ani stopa.

Chybu udělala, až když odcházela. "Pa pa," pravila. "A zítra na shledanou."

Ach jo. Chudák holka, nesmím ji nechat, aby se kojila tak blahými iluzemi.

"Ne," děl jsem pevně. "Nashle né."

Jenže ono jí to pořád ne a ne dojít, je to holt moula. Prosím vás, vždyť ona si jen tak odhoupkala a ani se neohlédla na stvoření, které během posledních několika měsíců rozjasňovalo její truchlivý život.

Tohle skončí slzami.

DEN DEVATENÁCTÝ

Dneska ráno přišla Obluda zas! A máma ještě pořád plácá ty nesmysly, že mám jako docházet do nějakého dětského kroužku. A navíc v jednom kuse mele cosi o tom Novém Děťátku.

Co se to tady herdek děje?

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Tak teď už je to na beton: je na nejlepší cestě se zcvoknout. Úplně bez pochyb.

Tak třeba dneska odpoledne. Byla nahoře v mém pokoji a hrabala se v prádelníku, co do něj ukládá všecko šatstvo, z kterého jsem vyrost. Brala tyhle sešlé věci jednu po druhé do rukou, vždycky si je prohlédla a nakonec zamumlala: "Jo, tohle se bude hodit."

Naprosto padlé na hlavu. Já už přece nic z toho neoblíknu. Člověk by řek, že už si snad stačila všimnout, ne? Za poslední léta jsem prosím čím dál větší. Jistě, já vím, žádné lumen Ona rozhodně není, postřehem taky zrovna dvakrát nevyniká, ale zase je těžké si nevšimnout. Jsem jednou batole, je mi pomalu dva a půl roku. Prostě neexistuje (i kdybych byl ochoten se v tom někde ukázat, což rozhodně nejsem), abych se vešel do dupaček pro novorozeně. No, a Ona všechny tyhle hadry vyndavala, rozkládala a skládala a rovnala to na hromádky.

Nakonec se mi dostalo vysvětlení, co že se to v Jejím ubohém pomateném mozku odehrává. Pravila: "Podívej, těch krásných šatiček pro naše Nové Děťátko."

Ach jo. Je vůbec takovým lidem jako Ona pomoci?

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska další příklad toho, že Její duševní stav je čím dál vážnější.

Odpoledne že prý si musí odpočinout. (Nějak moc se hrne do toho odpočívání, teď co je doma. Copak neví, že mi má vynahrazovat ušlé pozitivky a veškerý volný denní čas má trávit tím, že mě bude bavit? Odpočívala, ale aby spala, to ne, jen se s Obludou a se mnou dívala na televizi. Teď když je zase celý den doma, nebude už asi trvat dlouho a bude závislá na australských seriálech stejně jako my.)

No, takže když seriál skončil (šíleně napínavé vzrůšo, šlo o to, jestli někdo zjistí, že někdo jiný políbil někoho dalšího jiného), udělala něco ještě mnohem podivnějšího. Dala do přehrávače cédéčko a zapnula sluchátka.

No, ale to samozřejmě nic podivného nebylo. Teprv to, co přišlo potom. Hu, říkám vám, bylo to odporné. Vyhrnula si triko a stáhla si sukni, takže se objevilo to obrovské břicho, co teď má. A jako by toho ještě nebylo dost, nasadila si ty sluchátka - no, co byste řekli? Na to břicho!

Teda nebyl jsem sám, komu se to zdálo divné. To už po ní i Obluda vrhala pohledy velice staromódní.

"Četla jsem takovou knížku..." začala máma. (Teda já vám řeknu, když se uváží, kolik praštěných nápadů vyčetla z potištěného papíru, tak podle mě by bylo záhodno, aby v tomhle baráku byl vyhlášen zákaz veškerých knih... teda samozřejmě až na tu o králíčkově, co cestuje autobusem.)

"No, a v téhle knížce," pokračovala, "píší, že miminko v lůně je citlivé na zvuky a působení zvenku a že už od prenatálního období se v něm dá pěstovat cit pro hudbu."

Slyšeli jste někdy něco takového? Větší hovadinu aby pohledal.

"Moc mě mrzí, že jsem to nezkusila tadyhle s tím..." a ukázala na mě, "...tak aspoň chci, aby na tom to Nové Děťátko bylo líp."

Tohle mě hluboce urazilo. Takže nějakému Novému Děťátku se dostane lepšího zacházení než mně?

Ale pak jsem se upamatoval: vždyť žádné Nové Děťátko neexistuje. Může snad člověk žárlit na nějaký výplod něčí fantazie?

Teda víte, možná že jsem v minulosti sem tam o Obludě a o jejím tragickém nedostatku citlivosti prohodil něco neuctivého, ale je fakt, že výraz, s jakým přijala nejnovější idiotský nápad mé mámy, byl naprosto výstižný. Překypoval opovržením a výsměchem, ale taky v něm byl náznak děsu, protože co když tady má co do činění s nebezpečným šílencem?

Moje řeč.

Ne ovšem že by si Ona snad něčeho všimla. Kdepak, Ta si žije ve vlastním světě.

"Tak do toho," zaklokotala radostně. "Dáme si nějakého Mozarta."

A spustila přehrávač.

Tak si to představte, já si klidně ležím a jen tak si podřímuju, a najednou mě vzbudí příšerný randál!

A jde to nějak úplně zblízka. Co to proboha může být?

Zní to jako nějaká muzika... Třeba pořádají sousedi večírek...

Vidíte, tak tohle mě zatím ještě nenapadlo. Mám vlastně vůbec nějaké sousedy?

Vždycky jsem měl za to, že to lůno, co v něm jsem, je takový jako ajnclík, jediné, co ten kempinkový přívěs, ve kterém se vozím po světě, má.

A možná že se pletu. Třeba je jich spousta. Třeba jsem v sedmnáctém patře paneláku lůn.

Teda jestli to tak je, tak to nebude moc velká zábava vylézt ven. Doufám, že tam funguje výtah.

Ten rámus je ale příšerný!

Třeba když zabuším na zed', tak to ztlumí.

Ták, a pěkně RÁNU pěstí do zdi! A ještě jednu RÁNU! A ještě jednu RÁNU!

Podívala se dolů na své mohutné břicho, korunované sluchátky, a povídá: "Jú, hele, malému se líbí Mozart. Tancuje si v rytmu hudby."

Tak je to jasné. Měla by se dát prohlídnout.

Tak do té zdi buším, jak to tak vypadá, úplně zbytečně.

Ta pitomá muzika rachtá vesele dál. Spíš jako by byla ještě hlasitější.

Panebože, to je randál! To vám teda povím, až se dostanu ven, tak si možná vypěstuju kdovíjaké hudební chutě, ale tyhle hovadiny zaručeně poslouchat nebudu!

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Odpoledne se chýlilo ke konci, a vtom na mě teda fakt vybaflí, ani jsem nestačil zírat. Byl jsem už po večeři a jen jsem tak lenivě mačkal banán na kaši kočce na dece, když do kuchyně najednou přikráčela Ona s Obludou v patách.

"Bětka se s tebou přišla rozloučit," povídá Ona. ("Bětka", tak se Obluda jmenuje ve skutečnosti. Vždycky jsem se tvářil, že to nedovedu říct. Leda tak ještě "budka", ale to moc často neříkám.)

Neprojevilo se příliš velký zájem. Zkoumal jsem zrovna, jestli má banán lepší chuť, když se oblepí vrstvičkou kočičích chlupů, a to mě bavilo mnohem víc, takže jsem ani nezvedl hlavu, jen jsem symbolicky a nedbale zamával a zabručel "Nashle."

"Nene," napomenula mě máma. "Tohle je rozloučení nadobro. Bětka už u nás nebude. Teď ten týden už tady byla, jen aby sis líp zvyknul na tu změnu. Teď se o tebe budu starat pořád já, a Bětka od nás odchází a bude pracovat jinde."

Tak to jsem tedy hlavu zvedl. A víte co? Ta almara jedna se cenila, ošklivou hubu od ucha k uchu. "Jo, pane, to bude velký, to moje nové místo," halasila. "Mají bazén. A budu tam bydlet. Vlastní video budu mít a auto k dispozici."

Teda já nevím, ale ty mladé ženské jsou dneska tak děsně materialistické!

No, tak já jsem teda rozhodně nehodlal jí ten odchod nějak usnadňovat nebo co. Nafoukaně jsem se k ní otočil zády a soustředil jsem se opět na svůj moučníček, banánovou kaši s kočičími chlupy.

A víte že si s tím vůbec nedělala hlavu? Nemohla se dočkat, aby už byla pryč.

"Doufám, že se na nás zajdete občas podívat," slyšel jsem mámu volat za odcházející postavou mé Obludy.

"To těžko," ozvala se odpověď. "Upřímně řečeno, mám už toho vašeho prevíta plné zuby."

Cha! Za tohle přijde někdo o hlavu! A první bude na řadě moje máma!

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Dneska jsem Jí zase jednou udělal ze života peklo. Takže... Ona si myslí, že mě zvládne sama, jo? No tak to se ještě uvidí.

Celý den jsem prořval a proječel, kopal jsem a kousal, ufňukaně jsem po Ní lezl a vůbec jsem se snažil dostat definici paličatosti dvouletých.

To všechno v podstatě jen proto, aby si už konečně uvědomila, že takhle se mnou zacházet nemůže. Ale pozor, nějaká ta slzička byla taky opravdická. Nerad to přiznávám, dokonce ani sám sobě ne, ale mně se vám po té Obludě milé fakt stýská.

Třicátý měsíc

DEN ŠESTÝ

Dneska jsem Jí s okamžitou platností odebral bobříka péče o mě, kterého získala, když přestala chodit do práce. Vzala mě totiž na návštěvu dětského kroužku.

Bláhově jsem se domníval, že tou debatou o Zvonečkách s Ním byla tahle záležitost jednou provždy vyřízená. Ale kdepak. Teď je mi jasné, že tu dnešní výpravu pekla kolik neděl.

Nejdřív jsem tedy měl dojem, že bude všechno v pořádku. Prostě se jenom zajdeme na ty cucáky usmrkané jen tak juknout. Děda s babičkou mě před několika měsíci vzali do zoologické zahrady, tak jsem si myslel, že tohle bude v podstatě totéž. Prohlédneme si pár exemplářů, třeba se podíváme na krmení, zasmějeme se, jak se chovají skoro úplně jako lidi, a půjdeme domů.

Ale brzy se zjistilo, proč mě do toho kroužku vlastně vzala: no abych se do něj co nejdřív taky zařadil! "Na podzim," prý. Ať už je to kdy chce.

Jenomže se brzy ukázalo, že je to mnohem zákeřnější. Ty asistentky byly děsně panovačné, a jakmile jsem si uvědomil, že bych se obětí jejich sekýrování jednoho dne mohl stát i já, přestala to být sranda. A ti odpudiví, barvou pocákaní hnusácci v kombinézách už najednou nebyli jen exponáty v klecích. Já se měl stát jedním z nich!

"No vidíš, jaký je to pěkný dětský kroužek, vid?" zavrkala. "Uvidíš, jak se ti tady bude líbit, až sem začneš chodit, vid?"

Proč tohleto dělá? Je to taková ta základní technika vymývání mozků. Teorie hlásá, že když budete dostatečně důsledně a často tvrdit pravý opak toho, co si někdo myslí, tak ten někdo svůj názor změní.

No tak u mně tohleto teda fungovat nebude, na to může vzít jed!

(Jo, mimochodem, aspoň něco dobrého dneska. Jedno z těch batolat v kroužku jsem poznal. Náš starý známý Ubrečenec. Tak jsem mu vrazil prst do oka. Svět se mění, ale člověka potěší, že některé věci nezklamou nikdy.)

DEN SEDMÝ

Dneska mě najednou napadlo, herdek tady pořád vykládá něco o Zvonečkách, a teď mě chce strčit do tohohle kroužku, tak to teda musí být nějaká pěkně podřadná sorta. To zase vím, že pět let předem mě do seznamu uchazečů nezapsali, zaručeně nedali dohromady dějiny rodu sedm generací do minulosti a taky neobstarali žádná doporučení, a už vůbec ne od členů Královské Rodiny.

Moji rodičové se mě snaží ošulit nějakým méněcenným dětským kroužkem. Krkouni jedni!

Já chci do Zvonečků!

DEN DEVÁTÝ

Tak dneska podala další důkaz, že je trhlá. Upad jsem. To není nic neobvyklého. Dělán to poměrně často. Získávám totiž čím dál větší rychlost v oblíbené disciplině běhu na hladké tratě, a život je prostě posetý věcmi k zakopnutí.

Potíž je, že teď máme léto, takže nenosím kombinézku, ale kraťásky, no a to znamená, že když sebou seknu, bolí to mnohem víc.

Tak třeba dneska ráno jsem se hnal z kuchyně do obýváku. Sám jsem si to pro sebe ohlásil jako pokus srazit pár setin vteřiny ze světového rekordu na trati Kuchyň - Obývací.

No a v předsíni jsem zachyt palcem u nohy o Její nákupní tašku, trestuhodně jen tak pohozenou na zemi jako past na všechny rádoby lamače světových rekordů.

Bumho! Prásk! Letím po hlavě a nejhůř to schytají kolena. Tak se rozeřvu, jak jinak. A tohle prosím není řev na připoutání pozornosti. Tohle je doopravdy. Ono to bolí!

Takže se shora přiznala Ona, byla v pokoji pro hosty, pro změnu zase tapetovala. (Ona je vám fakt taková hračička - jako by u nás bůhvíjak často byli hosti, vlastně skoro nikdy. A moc pochybuju, že by Jejich kamarádi byli moc nadšení z tapet s rozkošně chlupatoučkými králíčky.) A vezme mě do náruče. "Ale ne, tak ty jsi upadnul?"

No jasně že jsem upadnul! Normálně snad nelíhám v předsíni na zemi, ruce a nohy roztažené, a neřvu, až mi oči lezou z důlků! Ale nemělo cenu Jí to nějak podrobně vykládat. Ostatně na to jsem taky moc brečel. Já nevím, z čeho je ten koberec v předsíni, ale bylo mi, jako by mi někdo opracoval obě kolena šmirglbruskou.

Nakonec se Jí podařilo dát dohromady, co mě vlastně bolí. "Tak ty sis natlouk kolínka?" zkoumala pochroumané kusy mé drahocenné anatomie. Já rovněž, akorát jsem to měl slzami poněkud rozmazané.

No, jedním slovem zklamání. Čekal jsem trosky zmasakrovaného krvavého masa, a ono zatím jen mírné zarudnutí.

A pak mi předvedla, jak je ve skutečnosti pitomá. "No jo," prohodila jen tak zlehka, "tak to pofoukáme a hned to bude dobré."

A obě zrudlá kolena pofoukala a pro jistotu na každé vtiskla velkou vlhkou pusou.

"Pofoukáme!" No dovolte, co tohle má znamenat? Co se to tady děje? Dospělá ženská, hrdá majitelka úplné knihovny zdravotnických encyklopedií, příruček o péči o dítě atd., pravidelná divačka veškerých Nemocnic, Sanitek a všeho možného, jen se to v tom musí hemžit doktorama a sestřičkama..., a Ona si myslí, že se vážná zranění dají léčit vlažným dechem a trochou náhodně deponovaných lidských slin.

Jód, prosím, to bych bral (i když pálí)... chlorofyl... framykoin... budiž, to všechno jsou osvědčená léčiva spolehlivého účinku. Ale pofoukání a pusa...? Kde žije těch posledních pět set let, co lékařská věda dělá tak nesmírné pokroky?

Někdy mě nad Ní fakt jímá zoufalství, to vám teda povím. No, ale nakonec to aspoň částečně zachránila. Když už jsem ječel asi půl hodiny a Ona mě ne a ne utiřit, ať nasadila co chtěla, tak se konečně zeptala: "A pár lentilek by to nespravilo?"

Konečně rozumné slovo. Chci říct, že přece dlouholeté vědecké experimenty nezvratně dokázaly, že lentilky vynikají vysokou léčivou účinností.

DEN DVANÁCTÝ

Tak teda. Už toho začínám mít tak akorát dost. Spím co nejvíc, ale i tak si dlouhé a dlouhé hodiny leccos uvědomuju. Většinou si uvědomuju, jak se nudím.

Jediné, co mě drží při životě, je pomyslení na ty obrovitánské úsměvy na Jejich tváři, až uvidí mě, Jejich první miminko.

DEN PATNÁCTÝ

"Já sám," je ještě pořád mé heslo. Nic jiného taky nepřichází v úvahu, když jde o obřad Utírání Zadku.

S rolí toaletního papíru si už teď poradím zručně - a rychle. Pokud jde o mě, tak návštěva záchodu nesplní oučel, když roličku nespotřebuju celou.

DEN OSMNÁCTÝ

Tenhle barák už je teď fakt pomalu úplná pevnost. Samé bezpečnostní zařízení. Jak se najde něco, s čím bych si moh pěkně pohrát, hned to Oni odstraní nebo zneškodní.

Tak třeba elektrické zásuvky: na všech jsou teď chrániče, takže si s nima nemůžu hrát a strkat do nich věci. Dole i nahoře na schodech jsou bezpečnostní branky, takže nemůžu trénovat techniku volného pádu.

Na všech oknech jsou bezpečnostní západky (konec bungee skoků na gumovém lanu), na šuplatech a dveřích u skříní taky. Mají dokonce takové bezpečnostní kliky, co se nasadí na lednici a na mrazák.

No co byste tomu řekli? Nesnaží Oni se záměrně bránit mi ve vývinu? Všechny příručky o výchově dítěte se shodují, že jsem teď ve věku, kdy překypuju přirozenou zvědavostí o světě kolem sebe. Ale jak mám svět kolem sebe objevovat, když nesmím nakukovat do šuplat a skříní a ledniček?

Až za nějaký ten rok skončím jako číslo ve statistice nezaměstnaných, protože nebudu mít žádnou kvalifikaci, budou z toho rodiče moct obviňovat jen a jen sami sebe. Výchova a vzdělání má být jeden souvislý proces otevírání dveří k lidem, a jak chcete ksakru otevírat dveře, když jsou vybavené bezpečnostními protidětskými zámky?

Na některé dveře dokonce přidělali takové gumové protibouchací tlumiče. To prosím musí závažně retardovat můj vývin. Jak se ze mě má jednou stát pořádný týnejdžr, když si nemůžu včas natrénovat práskání dveřmi?

Na sporák namontovali speciální bezpečnostní ohrádku, takže je mi upírán další požitek, totiž natahovat se nahoru a shazovat na sebe plné hrnky a kastroly vařící potraviny. A poslední stéblo dodali dneska. Když se On vrátil domů z práce s takovým bezpečnostním krytem na přední stranu videa. Je tím zakrytý ten otvor na kazetu. No, a kam já teď budu strkat nedojedené chleby, ohryzky, lízátko, vojáčky a podobně?

DEN DVACÁTÝ

Dneska se Ona rozhodla, že si budu hrát s plastelínou. Když se baví o plastelíně s vybranými kámoškami, vždycky nasadí takové ty výrazy jako "výchovná hodnota" a "rozvíjení tvůrčího potenciálu". Neuvědomuje si, že plastelína je dobrá jen k jednomu - totiž že se dá cpát do děr a puklin.

Jenomže potíž je, jak jsem právě upozornil, že náš dům je tak posedlý bezpečností, že už nikde dohromady žádné díry a pukliny nezbyvají. Tak mi musely stačit takové kusy plastického potrubí, co jsem našel v komoře pod schodištěm.

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Už jsem dlouhý přes čtyřicet centimetrů. To už byste mě nechtěli potkat někde v temné noci, co?

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Muchláček byl ještě scvrklejší, když se dneska vynořil z pračky. Čím je menší, tím jsem mu oddanější.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Rodiče jsou divní lidi, to vám teda řeknu. Mají prazvláštní představy o tom, co je důležité, když člověk vyrůstá. Býval bych si představoval, že podstatné pro dítě třeba je něco takového, jako že je zdravé a... No, to je vlastně asi tak všecko. Pokud je zdravé, tak celkem nezáleží na ničem jiném.

Jenže kdepak rodičové. Ale jo, jistě, to oni chtějí, aby byl člověk zdravý, jenže to už je jen takový drobný detail ve srovnání se vším ostatním, co taky chtějí aby člověk byl.

Mluvím teď o způsobech, o chování. Tím jsou rodiče naprosto posedlí. Mají úplnou hrůzu z toho, že jejich děti budou dělat věci, podle kterých se pozná, že jsou "nevychované" nebo - a to je ještě mnohem horší - "ordinární". Protože to by nějak jako naznačovalo, že selhali oni, tedy rodiče.

Jenže potíž je v tom, že většina těch věcí, co vám zakazují, jsou věci příjemné. Tak zadkomluvectví třeba, to je jasné, ale jsou tu další, a ty tři, co aspoň moje rodiče

vždycky nadzvednou, když je dělám, jsou Cucání palce, Kousání nehtů a Dloubání v nose.

Nechápu, co je na nich špatného.

Naopak, považuju všechny přímo za prospěšné.

Cucání palce je velice útěšné, a člověk nemusí být profesor freudovské psychologie, aby přišel na to proč. V nepatrné dětské mysličce představuje palec NĚCO JINÉHO. Člověk si cucá palec, protože mu to připomíná blahodárný pocit NADRA V PUSE.

Takže je o to komičtější, když nad tím, že to dělám, jančí Ona. Kdybych pokaždé, když mám nutkání cucat si palec, si necucal palec, tak bych místo toho chtěl opravdický prs. A to by pro Ni bylo krajně nepraktické, když se pokoušela vrhnout se opět na profesionální pracovní dráhu, ne? Manažeři si obyčejně všimnou, když se na poradě někomu u prsu kinklá mimino.

Býval bych se domníval, že je v Jejím zájmu, abych si cucal palec co nejdéle.

Kousání nehtů je další věc, nad kterou moji rodičové nemají vůbec právo se rozčilovat. Vědí přece, jak obtížné je stříhat malinké dětské nehýtky, taky jsem je nad tím často slyšel naříkat. No, a když jim tady nabízím praktickou výpomoc - vlastní manikúrovací samoobsahu - dostane se mi vděku? Ani co by se za nehet vešlo.

Kromě toho nejsou ochotni přiznat, že to, co si ukoušu a sním, je vysoce výživné.

A pak je tu Dloubání v nose...

Tak tady už vůbec nechápu, co proti tomu můžou mít. Dloubání v nose je naprosto přirozený lidský instinkt. Každý zná ten pocit jakéhosi lechtání kdesi nahoře v nosní dírce a každý ví, jak něco takového dokáže lézt na nervy. Tak co by mohlo být rozumnější než se toho lechtání zbavit nebo si ulevit za pomoci nástroje, který nám na to dala příroda? Kromě nepochybné slasti - ano, ba i výživy - jež obstarávají okusovačům nehtů, nač bychom jinak asi vůbec byli vybaveni nehty?

Neexistuje nic příjemnějšího než prstem propátrávat nosní díрку a lovit nějakého toho zaběhlého holuba. Poskytuje to vzrušení skutečného lovu, a člověk přitom nemá pocit viny, že ubližuje bližním stvořením. Holub nemá vlastní nezávislý život, je to uvolněná součást lidské bytosti, takže ublížit se mu nedá.

A za ideální situace, jelikož holub, jakmile je uloven, je okamžitě vsunut do úst a spolknut, taky nedojde k ničemu, co by mohlo narušit potravní řetězec. Dloubání v nose je ekologicky dokonalá forma zábavy a výživy.

Mohl bych se na tomto místě podrobněji šířit o některých finesách této hry - o speciálních dovednostech nepostradatelných pro Dloubání v nose v případě rýmy a nachlazení, o nejlepší metodě citlivého ovládnutí nehtu v případě, že smrkanec už náležitě zaschl, o nejúspěšnější technice odcvrnkávání uvolněného a vytaženého holuba do tváře kolemjdoucímu rodičovi, o různorodém složení a chuti různých holubů, když jsou vloženi do úst a pozřeni - ale tohle patrně na takové rafinovanosti není to pravé místo.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Dneska poněkud mrazivější ovzduší mezi Ní a Ním. Už před několika měsíci si s nějakými kámoši z práce domluvil víkend u moře. Že prý je to důležité výjezdní zasedání, musejí dohodnout novou podnikatelskou strategii, no a taky se budou trochu potápět. Podle Ní je to výmluva, protože ve skutečnosti prý chtějí celý víkend nasávat někde v hospodě.

Rovněž tak podle Ní je On příšerný sobec, když Ji nechá "samotnou v tomhle stavu - a to se ještě musím sama starat o toho fakana."

Ale Jemu to v ničem nezabránilo. Byl odhodlán vyrazit si na výlet a na výlet si opravdu vyrazil.

A mně teď právě došlo, že "ten fakana" mám být já. Ona je ale tak vulgární.

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dnes večer ovzduší mezi rodiči ještě mrazivější. Měla děsnou náladu, protože se celý víkend musela starat o mě.

A On se vrátil z výletu k moři v náladě ještě děsnější. Vyrozuměl jsem, že potápění je poněkud obtížné, když má člověk vzduchovou trubici ucpanou plastelínou.

Třicátý první měsíc

DEN TŘETÍ

Ona teď opravdu poslední dobou vypadá poněkud sklesle. Je horko a Ona je už tak tlustá, že se po baráku jen tak tak vleče. Musím říct, že je mi Jí skoro líto.

Tak vidíte. Už je to venku. Vy si všichni myslíte, že jsem kdovíjaký nelida a že můj jediný životní cíl je přiblížit život mých rodičů co nejvíc peklu, jenže to podceňujete instinktivní vznešenost mé povahy. Jestli někdy udělám něco, co mým rodičům způsobuje bolest, je to jen pro jejich vlastní dobro. Kdybych nebyl neustále po ruce, kdybych je nesledoval a nebyl připraven držet je v lajně, nemohli bychom prostě jako rodina fungovat. V každé rodině na sebe někdo tuhle zodpovědnost musí vzít, no a u nás v rodině jsem to já.

Jen tak abych uvedl příklad, jaký jsem opravdu hodný a milý, vykonal jsem dneska klasický dobrý skutek. Koukal jsem, jaká je Ona chudák vystresovaná a utahaná, a rozhodl jsem se udělat něco, abych Jí ten život trochu usnadnil.

Celou noc jsem zůstal suchý.

A opravdu mě úplně zahřálo u srdce, když jsem uviděl, jak na tohle prostinké gesto zareagovala. Ráno přišla ke mně do pokoje, oči vyhaslé a celá nahrbená, a jako obvykle zamumlala: "No, tak abych tě asi radši trochu počistila." Ale když mi stáhla kalhoty od pyžama a sundala plenu a uviděla předmět doličný - nebo teda spíš nedostatek doličného předmětu - najednou se celá úplně proměnila.

Oči se Jí rozsvítily, záda narovnála a ubohá pitomoučká tvář se rozzářila širokánským úsměvem. "Jejej, ty jsi ale velký, chytrý kluk," zavrkala. "Ty jsi zůstal celou noc suchý."

Někdy je fakt dojemné, když člověk vidí, jak málo Jí stačí ke štěstí.

DEN ČTVRTÝ

A další suchá noc. Její reakce je opět jímavě přehnaná. Vyvádí nad tím mým úspěchem, až by jeden řek, že jsem snad odhalil tajemství věčného života.

No, a abych ukázal, jaký jsem chladnokrevný frajer, tak jsem vydržel celý den a ani jednou jsem nenamokřil speciál trenky. Pokaždé, když jsem pocítil potřebu udělat čí nebo e-e, včas jsem Ji upozornil a jedno nebo druhé (nebo obojí najednou) vykonal na záchodě.

Můj denní fígl na Ni udělal stejně mohutný dojem jako ten noční. Hledí na mě se zvláštním, žasnoucím pohledem v oku. Třeba budu nakonec Mesiáš.

DEN SEDMÝ

Nadále pokračuju v akci Čtyřiadvacet hodin v suchu.

Dneska někde sebrala jedny moje staré speciál trenky a zamyslela se nad nima: "Tak ty už bych možná mohla vyhodit...?" Chvíli si to rozvažovala. "Ba ne, zatím si je necháme, jen tak pro jistotu."

A uložila je do šuplíku k plenkám. Nakoukl jsem tam přitom taky, protože mě zajímalo, jestli vyhodila tu fůru plenek, když už je taky nepotřebuju.

Ale to Ona ne. Dokonce bych řek, že tam těch krabic s plenama bylo víc než obvykle. Abyste rozuměli, Ona nakupuje ve velkém, aby měla slevu, a tentokrát to trochu zkopala. Já už teď používám pěkně veliké plenky - takové, co se ještě navíc dají vytáhnout a zastrčit. A Ona to šuple nacpe krabicemi plenek toho nejmenšího čísla, "Pro novorozence"!

Chudinka malá, nedokáže se nějak smířit s tím, že už jsem dospělý.

DEN OSMÝ

Tak teď už mám dokonale, funkční lidské tělo, a co mě s ním nechají provádět? Příležitosti k pohybu mám asi tolik jako kuchařé chlazené kuře zabalené do smršťovací plastické fólie.

Teda vážně! Začíná to tu být opravdu velice stísněné. Sotva se můžu pohnout, leda tak sem tam nahnout nějaký ten sval. A ještě k tomu jsem nějak uvíznul v prazvláštní poloze hlavou dolů. Začínám si říkat, jestli by z toho nebyla nějaká cesta ven.

DEN DEVÁTÝ

Dneska mi koupili nové kalhoty. "Už jsi velký, chytrý kluk a celý den jsi v suchu, tak už nepotřebujeme v kalhotách místo na plenky nebo speciál trenýrky, vid'?"

Takže nadělali ohromný povyk s novými kalhotami, co mi budou pasovat kolem zadku. Jenže na druhé straně se rozhodli, že je koupí "o něco větší, abys do nich dorost," takže jsem v tom zase neviděl nějaký podstatný rozdíl.

Když mě dneska Ona ukládala, začala zase mlít o tom velikém zázraku, že jako zůstávám v suchu. "No není to nádherná, že už nemáš plenky," vrkala.

Měl jsem sto chutí prohodit: "Já vím, že už je nemám, ale neuvědomoval jsem si, že je ještě pořád máš ty," ale nakonec jsem si řekl, ále, co se budu namáhat.

A Ona pokračovala: "Nejlepší na tom je, že už nebudeš potřebovat plenky, když přijde naše Nové Miminko."

DEN DVANÁCTÝ

Teda vážně! Devět měsíců v tomhleto - vedle toho je život průměrné zlaté rybičky nabitý dobrodružstvím.

Teď už bych mohl vyjít ven. Bylo by mi výborně. Už bych to zvládnul.

Tak na co čekáme? Pro-o-oč čekáme? Pro-o-oč čeká-á-áme? Pro-o-oč... ?

DEN ŠESTNÁCTÝ

Teda zase ne abyste si mysleli, že tůknutá je jen moje máma. Dneska se mi dostalo vynikajícího příkladu duševně problémového stavu mého táty.

Ona je totiž čím dál línější - v těchhle dnech už nesleze shora dolů do přízemí dřív než někdy před polednem, takže nad mou snídání měl dohled On. A měl jsem vajíčko.

Vajíčka já rád, a to ze dvou důvodů.

První je ten, že do nich můžete shora praštit lžičkou. Vlastně já do ničeho jiného lžičkou mlátit nesmím. Ani jeden ani druhý rodič se v minulosti netvářil moc přívětivě, když jsem ho shora bacil lžičkou. A einsteině jakbysmet, když ho sem naposledy vzali na svačinu.

A za druhé, vajíčka jsou nádherně mazlavá a to žluté z nich se dá napatlat na všecko možné.

No, takže dneska ráno obohatil můj táta obvyklou vajíčkovou ceremonii novým prvkem. Udělal několik topinek, namázl je máslem a pak je nakrájel na tenké proužky. "Tak podívej," povídá, "jestlipak víš, co tohleto je? To jsou vojáčky. A ty vojáčky si můžeš namáčet do vajíčka."

To mi připadalo jako výborný nápad. Když to žluté z vajíčka dostanete na vojáčka, znamenitě se tím rozšíří patlací dosah. A taky se to dá z konečku odcvrknávat. Dneska se mi podařil přímý zásah kočce do oka.

A pak, během dne, jsem udělal malý převlek. Na hlavu jsem si narazil takovou malou zelenou přílbu z umělé hmoty a v ruku jsem měl obrovitánský samopal, co mi někdo onehdy dal. (Máma tyhle hračky neschvaluje. Že prý podporují násilnické sklony. Zato

táta je do nich celý hr. No, a když se Ona ani nenamáhá vstát z postele, tak na mě nemůže uplatňovat ty svoje nejsprávnější mravní postoje, no ne?)

Ať je to jak chce, prostě jsem vrazil do kuchyně, protože právě tam se On snažil číst noviny. Namířil jsem na Něj samopal, zmáčkl jsem spoušť a ono to udělalo takový ten ratatata randál, co znám z televize. (Máma se mi taky snaží bránit, abych se v televizi díval na různé věci, co jsou podle Ní samé násilí, ale tuhle bitvu nemůže vyhrát. Každý dvouletý mladý pán s dálkovým ovladačem v ruce si ve dne v noci na tom nebo onom kanálu hladce najde, jak někde někoho střílejí na cucky.)

Táta zvednul hlavu od novin a povídá: "Jo, tak já vím, co jsi. Ty jsi vojáček, vid'?"

Teda vážně! Až se budu chtít vystrojít jako proužek topinky namazané máslem, tak se vystrojím jako proužek topinky namazané máslem.

Někdy mi vážně dělá starost to genetické dědictví, co si po těchhle dvou ponesu životem.

DEN OSMNÁCTÝ

Horečka před branou! Tak přesně tím já trpím. Horečku před branou má každý vězeň s dlouhým trestem, když se blíží den, kdy ho mají pustit.

A já vím betonově, že datum mého propuštění už musí být taky na spadnutí. Musí.

Jenže jak moc na spadnutí? Kdy to bude? Měl jsem si hned od prvního dne škrábat na zed' čárky. Ted' bych věděl, jak si stojím (nebo plavu). Jenomže na to už je ted' holt pozdě.

Víte, že takový vězeň se z horečky před branou může úplně zcvoknout? No, takže já už se co nevidět taky zcvoknu. Pust'te mě ven! Prosím vás, pust'te mě ven!

DEN DEVATENÁCTÝ

Pečlivě jsem zvážil možnost, že by na těch řečech o Novém Miminku snad přece jen mohlo něco být, ale dospěl jsem k závěru, že na tom nemůže být vůbec nic.

Z jednoho prostého důvodu.

Mají mě. Žádné jiné mimino nepotřebujou. Kromě toho by mi to neudělali.

Ale je fakt, že Ona mohutně tloustne.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Není tady místo, ani kočka by neproklouzla. Ani morče. Nebo bílá myška. Prostě nic by tu neproklouzlo. Zkrátka tu není sebemenší prokluzovací místo.

Už to moc dlouho nevydržím. Něco musí povolit.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Muchláček už je zase bez obvazů, ale má rozměry jako menší sušenka. Spoléhám na něj čím dál, tím víc.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Já nevím, že jsou oba takoví ukecaní. Ona do mě pořád hučí, že už brzy na pár dní odejde, a že až se vrátí, přinese něco šíleně zajímavého, uvidím prý, jaké to bude vzrůšo. Když to řekla poprvé, projevil jsem jistý zájem. Myslel jsem, že má na mysli ten Super Mega CD Blaster za dvě stě čtyřicet devět liber a devětadevadesát peníků, jak se tak zostudili, když mi ho nedali k Vánocům.

Ale kdepak. Ta šíleně zajímavá věc a to vzrůšo, to má být to Nové Mimino. Ne, tady už fakt přestává veškerá legrace.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

Pohybuje už se po domě pomalu jako hlemýžd'. To už jsem viděl slony s větší mrštností a hbitostí - a se štíhlejší postavou.

DEN TŘICÁTÝ PRVNÍ

*Tohle už začíná být naprosto nesnesitelné. Musím s tím něco udělat.
Co takhle třeba začít trochu tlačit TADY DOLE...*

Třicátý druhý měsíc

DEN PRVNÍ

Dneska ráno jsem se vzbudil a utrpěl jsem ošklivý šok. Jako obvykle jsem se přibatolil k rodičům do pokoje a našel jsem v Jejich posteli - prarodiče! Její mámu a Jejího tátu v posteli mých rodičů!

Br. Tak tohle je taková věc, co by na citlivou mladičkou psýchu mohla mít naprosto traumatizující vliv. Kdo ví, jaké protispolečenské chování u mě v pozdějším věku tahle nemilá bomba vyvolá?

Ještě horší bylo, že oba prarodičové spali. S otevřenou pusou, jeden jako druhý. A chrápali. Br. A na nočním stolku u dědovy postele byla sklenička s chrupem. To nemá na zlatou rybičku?

Vydal jsem mohutné zavytí hrůzy a odporu. To je teda řádně probudilo.

Děda ve vteřině spolknul ten chrup ze sklenice. Asi je dobře, že přece jenom neměl na tu zlatou rybičku.

Tak teď už to nebude dlouho trvat. Už to NEMŮŽE dlouho trvat. Něco musí povolit. No ne?

Děda s babičkou se mě celý den pokoušeli zabavit. No, nešlo jim to, to vás můžu ujistit. Byli taky takoví duchem nepřítomní. Babička vůbec nebyla s to se soustředit. Pořád pokukovala po telefonu.

No a s dědou to nebylo o moc lepší. Vzal mě na houpačky, ale teda houpá jako starý poseroutka. Já rád lítám pěkně až nahoru k nebi, ale on do mě strkal jemňounce, jako bych byl v sedačce pro prťavé mimino. Zklamal, dědeček, zklamal.

No, tak jsem tady. Po tom, co jsem prodělal v těch minulých devíti měsících, ať tedy tohle honem kouká být lepší!

Telefon nakonec zazvonil až pozdě odpoledne. Já byl zrovna na podlaze a hrál jsem si s kočkou. (Tedy "hrál" není asi zrovna to slovo, které by kočce připadalo moc výstižné. Držel jsem ji totiž jednou rukou kolem krku a druhou jsem jí dělal mejkap. Rodiče by mi nic takového samozřejmě nedovolili, ale děda s babičkou měli zrovna jiné starosti, takže si ničeho nevšimli. Jisté výhody to tedy má, být svěřen do jejich péče.)

Na ten telefon zřejmě oba čekali. Spustili kolem toho děsný povyk. Babička propukla v slzy a dědek vypadal taky nějak dojatě.

"Děťátko se narodilo! Děťátko se narodilo," opakovala mi v jednom kuse babička.

"A maminka i děťátko jsou v pořádku!" pokračovala.

Jako by mi to nebylo fuk.

"To bude ale krása," cukrovala. "Budeš mít někoho nového na hraní."

Narval jsem kočce do oka tužku na obočí, jen abych předvedl, jak se vede lidem, s kterými si hraju já.

No teda! Tady se ale nějak strašně moc brečí. Kempinkovému přívěsu se hrnou slzy po tvářích, a ten moula, co je s ní, na tom není o moc líp. Tak jestli tohle je ten slavný život, tak musím říct, že zatím z toho moc pryč nejsem.

Děda s babičkou mě konečně dostali do postele někdy kolem deváté. (Řádl jsem jak černá ruka, vím, čím jsem jim povinován.) Zítra mě vezmou do nemocnice, podívat se na to Nové Mimino.

21.15 Mám docela hlad. Myslím, že se přísaju tadyhle k jednomu z těch dvou pěkných šťavnatých prsů.

21.30 *A zase hlad. Nejvyšší čas si zase cucnout.*

21.45 *Pořád hlad. Ještě! Ještě!*

A tak dále a tak dále, celou noc. Tak to jsem prosím já a uplatňuju právo sto procentní vlády nad Ní. Ta bude ještě jednou litovat, že si zvolila metodu krmení na přání.

DEN DRUHÝ

Když jsem se dneska ráno vzbudil, byl tady i táta, nejen děda s babičkou. Vypadal na pořádnou kocovinu. Dobře mu tak.

A taky mi řekl, jak to Nové Mimino pojmenovali. Od té chvíle jsem se nepřestal popadat za břicho. Chudák sysel. Hihi. A pak že není žádná spravedlnost. Hihi.

Právě jsem si uvědomil, že to groteskní slovo, co pořád opakují, je jméno, které mi hodlají pověsit na krk do konce života. To snad nemůžou myslet vážně!

Dneska odpoledne mě vzali do špitálu, že abych se na to Nové Mimino podíval.

To je teda povyku pro nic, to vám povím. Je to špatný vtip. Prostě dušená šunka zabalená v dece. Ošklivý jak noc. Máma i táta se snažili, abych o to projevil aspoň trochu zájem, ale řekněte, i při největší snaze, co je na dušené šunce zajímavého?

Řekli mi, že mimino má pro mě dáreček, a vrazili mi do ruky obrovský balík v ozdobném dárkovém papíru. Hurá, napadlo mě, konečně si uvědomili, jaké křivdy se na mně dopustili.

Byl to vláček Tomík Tank, parní lokomotivka, koleje, komplet všecko. No, trochu zklamaný jsem byl. Já vím, kompletní vláček Tomík Tank taky není marný, ale uznejte, Super Mega CD Blaster za dvě stě čtyřicet devět liber a devětadevadesát peníků to není, ne?

A pokud jde o tu vymyšlenost, že je to dárek od Dušené šunky... No, tak na to jsem se tvářil přesně s takovým pohrdáním, jaké si to zaslouhuje. Prosím vás, vždyť Dušená šunka je naprosto bezmocná, nebo teda bezmocný. Je mi jasné, že nemoh vylézt z postýlky, odmaširovat do sámoškového hračkářství My Jsme Hračičky, vzít tam Tomíka Tanka z regálu, odnést si ho k pokladně, vytasit se s kreditní kartou... sorry, ale tomu já prostě nevěřím.

Rodičové hned že si nás spolu musejí vyfotit. Tohle je děsně divné. Na tom příchodu Dušené šunky musí být něco pozoruhodného, protože to mého tátu vytúrovalo do nejvyšších fotografických obrátek. Foťák má v jednom kuse přilepený na oko. Dušená šunka si určitě bude myslet, že On má obdélníkový černý obličej, místo nosu objektiv a místo očí hledáček.

Prostě trávil celé odpoledne tím, že cvakal jeden obrázek té vánočky v dece za druhým. Nevím, proč se namáhá. Až to dá vyvolat, budou všechny fotky naprosto stejné. Třeba má v úmyslu uspořádat jednoho krásného dne avantgardní výstavu. Totožné obrázky s názvy jako Dušená šunka 1, Dušená šunka 2, Dušená šunka 3 atd. Jiný důvod mě při nejlepší vůli nenapadá.

Ale strašně si chtěl udělat obrázek mě, jak tu věc držím v náruči. A Ona taky. "To bude krása," mlela pořád. "Ty, veliký, budeš držet jeho, malého - budeš mít nejcennější památku na celý život."

Cože? To má tedy dost zvláštní představu o tom, co já považuju za důležité, jestli si myslí, že něco takového budu považovat za cenné.

Ale co, já jsem duše tolerantní. Jestli Jim tohle dá nějaký pocit štěstí, prosím, mě proto nebyde. Stejně to není na dlouho. Za pár dní se Ona vrátí domů, Dušenou šunku nechají ve špitále, jinam stejně nepatří, a doma může pokračovat normální život.

Tak jsem se poslušně usadil na židli, Oni vylovili tu vánočku v dece z postýlky a šoupli mi ji na klín. Nechal jsem to tam ležet. Netoužil jsem po fyzickém kontaktu s tím předmětem, pokud to nebylo nutné.

"No tak, musíš Malého podržet. Přece nechceš, aby Malý spadl na zem, vid' že ne?"

No, copak o to, nápad by to špatný nebyl... začal jsem pohupovat kolenama, ale On honem přiskočil a ten balík zachytil, aby nesletěl.

"No tak, obejmi Malého pěkně. Hezky ho vem do náruče."

No tak dobře, no. Sevřel jsem kolem Dušené šunky ruce a zmáčknul jsem.

“Ne tak moc, ne tak moc!”

Poslušně jsem povolil sevření a lhostejně jsem pohlédl na ten předmět v mé náruči. Tedy jako mimino to rozhodně nevypadalo. Nebo aspoň ne jako já. Sympatické rysy veškeré žádné. Vlastně vůbec rysy veškeré žádné. Scvrklý ksichtík. Už jsem viděl krásnější sušené švestky.

Kromě toho to smrdělo. Částečně to bylo cítit jako drogerie. Ale pod tím pronikalo další, poněkud méně nevinné aroma.

“Tak,” pravil ten foťák, co měl On místo obličeje, “teď se hezky na tatínka podívej a pěkně se usměj.”

Ne, bohužel. Odtud až potud. Až do teďka jsem byl dokonalý vzor ochoty a spolupráce. Dotknul jsem se toho. Nepustil jsem to na zem. Stisknul jsem to, ale nerozmačkal. Ale úsměv, to teda ne, to už by bylo přece jen moc.

“No ty máš ale pochmurný výraz,” pravila Ona.

Taky jsem měl proč. Byla to velice vážná chvíle. Neviděl jsem sebemenší důvod pro nějaké veselí.

A on cvakal dál a vyluzoval přitom takové ty zvuky, co na mé tváři zatím vždycky vyvolávaly úsměv, ale já jsem se nedal. Až bude zahájena ta Jeho výstava, vystaví “Dušená šunka a Prevít” na odiv náležitě ocenění vážnosti této chvíle.

Oficiální fotografování pokračovalo a Ona mezitím z postele neustále opakovala: “A vy dva budete nejlepší kamarádi na světě, vid?”

Cože - já a Dušená šunka? Kamarádi? O tom si nech tak leda zdát, děvenko.

Za chvíli mě zase odvedl. Pořád se omlouval, že tam nemůžu ještě zůstat, ale mně už to tedy úplně stačilo. Cestou domů mi koupil zmrzku. Nepatrné odškodné za to, co jsem právě vytrpěl.

A vláčku s Tomíkem Tankem jsem se taky brzy nabažil. Táta to vybalil a natáhl koleje a oba jsme si s tím pár minut hráli. Pak jsem si ale uvědomil, že vláček neumí nic jiného než jezdit pořád kolem dokola, tak jsem ztratil zájem, odloudal jsem se pryč a nalil jsem kočce do misky na vodu něco barev.

Asi za hodinu jsem se do pokoje vrátil a On ještě pořád ležel na zemi a hrál si s mým vláčkem. Je přece takové mimino.

Už mě to dost nudí, že tu máma není. Nemůžu se dočkat, až bude zase zpátky a Dušenou šunku nechá ve špitále, jinam stejně nepatří.

Dneska odpoledne přivedli do nemocnice takové batole s kyselým ksichem, aby mi složilo poklonu. Odpudivé stvoření, úplný Hryzoun. Pořád se snažili, aby si mě povšiml. Nechápu proč. Hryzoun o mě nejevil sebemenší zájem. To mi zcela vyhovuje. Pocit je to obapolný.

No co, žádná starost. Není důvodu, proč bychom se my dva měli ještě někdy setkat.

DEN TŘETÍ

Tak dneska se Ona vrátila domů ze špitálu - a představte si, že měla tu drzost přitáhnout tu Dušenou šunku s sebou! Dobrý vtíp já tedy ocením, ale co je moc, to je moc.

Co se to tu děje?

On i Ona ovšem o tu věc projevují nepřiměřený zájem, tak jsem se tvářil taky tak, abych jim udělal radost. Ale po deseti minutách mě to přestalo bavit. No co, po deseti minutách mě přestanou bavit i hračky, a ty jsou mnohem zajímavější než Dušená šunka. Hračky aspoň vyluzují různé zvuky nebo blikají světýlky, když na nich mačkáte tlačítka. Ale jak jsem tak koukal, Dušená šunka na sobě žádná tlačítka nemá.

Takže po deseti minutách jsem prohlásil: “A domů,” což mělo znamenat: “Jo, tak to by mohlo stačit. Můžete to odnést domů.”

Jenže rodičové naprosto nepochopili, co chci říct, jen tak nějak zpudivkovatěli a přikyvovali: “Ano, naše nové miminko už je teď doma.”

No, asi se pro to někdo ze špitálu staví později a odnese si to.

Tak tady mám teď podle Nich žít, jo? No, musím říct, že Jejich vkus v oblasti domovního zařízení mi moc neimponuje. Ta postýlka je samá kudrlinka a volánek, je to jak z katalogu dortových ozdob od cukráře. A pokud jde o ty huňaté králíčky na tapetách... hu!

Můžu jen doufat, že je to pouze dočasné ubytování. Je to poněkud podřadné, když to srovnám s tím, co jsem si představoval.

A taky je tady z nějakých záhadných důvodů ten Hryzoun. Doufám, že to je taky dočasné. Předpokládám, že taky někam patří a že se tam co nevidět odebere. A měl by se tam odebrat hezky zčerstva.

K nevíře! Když jsem se navečeřel, šla nahoru a vrátila se... s tou Dušenou šunkou v náruči! To je ovšem obludné. Ono je to tu ještě!

K nevíře! Odpoledne jsem se prospal a Ona mě pak vzala a odnesla dolů do obývacího pokoje. A tam se u televizoru roztahoval, jako by mu to tady patřilo... ten odpudivý zakrslý Hryzoun. To je tedy obludné.

Vidím, že tu vzniká jistý problém. Moji rodiče si budou muset uvědomit, že to jediné podstatné v Jejich životě jsem já. Nemůžu připustit, aby Jejich pozornost rozptylovaly nějaké jiné děti.

No, ale když nasadím jednu řádnou noc a celou ji vyplním úsilím uřvat si palici, nahlídnou snad, že se dopustili velké chyby.

DEN ČTVRTÝ

Dušená šunka bydlí v pokoji pro hosty!

No co, asi se budu muset vyzbrojit trpělivostí. Za pár dní o to Ona ztratí zájem a pošle to zpátky. Stejně jako to udělala s aerobikovým stojanem, přístrojem na sjezdové lyžování a spoustou dalších blbostí, co si dala poslat s právem vrácení.

Je vidět, že Jim není jasné, co Jim chci sdělit. Prosím. Říkají si o to! Já už se postarám, aby dneska celou noc ani oko nezamhouřili!

DEN DESÁTÝ

Dneska ráno jsem Ji přistihl v pokoji Dušené šunky. Měnila tomu plenky. Fuj. Plenka byla celá pomatlaná, vypadalo to jako kafe s mlíkem.

Jenže to nebylo cítit jako kafe s mlíkem.

Teda vážně, já nevím, že si to nechává, když je to tak odporné.

DEN SEDMNÁCTÝ

Ta hanba! Ta potupa!

Rodiče zakoupili dvojmištný golfáček! A já v tom mám sedět, přikšírovaný vedle Dušené šunky!

Dovedou si vůbec představit, jaký vliv to bude mít na moje postavení u nás v ulici?

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Dneska ráno jsme jeli nakupovat. A z důvodů, které asi zná jen Ona, jel Hryzoun s sebou.

Proč asi? Děje se tady něco divného. Jakou nezdravou moc ta zrůda malá nad mou mámou má? Třeba má nějaký tajný pakt s Dáblem. Tím by se zároveň vysvětlilo to, jak se pořád tváří.

Mé obvyklé samoškové vylomeniny byly dneska ráno značně omezeny, protože Ona trvala na tom, že Dušená šunka pojedje s námi.

Poslední dobou jsem si navyk chodit uličkami, shazovat věci z regálů, porážet pyramidy konzerv, vrážet seniorům do vozejků atp. No, a když se unavím, začnu fňukat,

až mě zvedne a posadí do toho sedátka na vozejků. To je velice výhodný posez, protože odtamtud můžu zase nadělat ohromný binec s věcma, co už si do vozejků Ona nandala.

Jenže dneska mi byla moje obvyklá sámošková akce upřena. Místo aby si vzala vozeček se sedačkou, vzala si takový ten větší s lehátkem pro mrňata. A do toho položila Dušenou šunku.

A JÁ musel celou sámošku prochodit PĚŠKY!

A navíc jsem si nemohl zase jednou s chutí zařadit mezi regály. Ona totiž zrovna investovala do nového mučidla, které musí podle mě být přísně zakázané Ženevskou konvencí. Už jsem to párkrát viděl, ale na mě ho Ona zatím ještě nikdy nenasadila. Je to vlastně takové pouto a podstatně to omezuje rozsah mých objevitelských snah.

Na jednom konci je taková jako přezka, tu si Ona nacvakne na zápěstí nebo na vozeček v sámošce - a na druhém konci je další přezka, a tu nasadí na zápěstí mně. No a mezi nima je takový ten kudrnatý drát.

Co mi to dělá? Jak Jí mám vyložit, že nejsem telefonní sluchátko?

Cestou domů ze sámošky jsem usnul, a když jsme dorazili domů, musela mě zřejmě nechat v kočárku v předsíni. Tam jsem se aspoň probudil.

Představte si ten šok, když jsem uslyšel, co se děje. Ona předčítala, nahlas. Byla v obýváku a četla Hryzounovi knížku! Podle toho, co jsem slyšel, nějaká slaboduchá historka o králíčkově, co někam jede autobusem.

No tak to jsem samozřejmě nemohl strpět, to jistě chápete. Tak jsem okamžitě vydal mohutný zběsilý řev.

Je Jí nutno přiznat, že pro mě okamžitě přilítla. Ale pak měla tu drzost, že mě vzala s sebou do obýváku, sedla si se mnou na pohovku vedle Hryzouna a zeptala se: "Tak co, poslechněš si s námi pěknou pohádku?"

Jo, to určitě. Podnikl jsem jedinou akci přiměřenou okolnostem: hlasitě, smradlavě a škrundavě jsem naplnil plenku.

Zabralo to. Ignorovat mohla ten zvuk i tu vlhkost, co se Jí rozlézala po rukávu, ale to aróma ignorovat prostě nemohla.

Knihu vrazila Hryzounovi, vykřikla: "Prohlížeš si to chvíli, já zatím malého přebalím," a už se hnala se mnou nahoru a ve vteřině mě přebalovala.

Jasně vítězství pro mě, bych řekl.

Šla přebalit Dušenou šunku uprostřed mé pohádky! Králíček nastoupil do autobusu, ale ještě z něho nevystoupil! To je naprosto nepřípustné!

Okamžitě jsem pochopil, o co jde. Tak Dušená šunka si myslí, že upoutá Její pozornost, když udělá e-e do plenky.

Ono si to ve své drzosti nasadí mou vlastní taktiku, v průběhu dvou a půl let propracovanou do nejjemnějších detailů. No, tak tuhle hru ovšem můžou hrát i jiní, řekl jsem si.

Šíleně jsem se soustředil, mohutně jsem zatlačil a velenádherně jsem naplnil speciál trenky. (Tedy něco z toho zachytily speciál trenky. Zbytek ne.)

Potřeboval jsem víc než jen přebalit. Potřeboval jsem do čistírny.

DEN DVACÁTÝ TŘETÍ

Dneska jsem vyhlásil slavnostní konec veškeré záchodové drezury! Tímto jsou veškeré pokroky, jichž jsem během dvou let dosáhl, anulovány!

Takže noc na dnešek jsem rozhodně bez plenky v suchu nestrávil.

Tedy bez plenky ano, ale ani zdaleka ne v suchu, a ve vůni taky ne.

Já totiž zvítězím, abyste věděli, a čím dřív si to Dušená šunka uvědomí, tím líp!

Třicátý třetí měsíc

DEN DRUHÝ

Už to vypadá betonově. Myslím, že si Dušenou šunku opravdu chtějí nechat. Vůbec se nezmínili, že by to snad chtěli poslat zpátky tam, kam to patří. A to jim to zabírá skoro úplně všechnen čas.

Ale jen žádný strach. Tohle je můj kus země a já se nevzdám ani jednoho centimetru.

Tak ten Hryzoun je tu ještě! A mám takové ošklivé podezření, že ho rodičové považují za nějaký stálý kus zařízení nebo co.

Hu. Ale jen žádný strach. Tohle je moje území a Hryzoun z něho nedostane ani kousíček.

DEN PÁTÝ

Dneska ráno mi bleskl děsivý nápad. Co jestli měla máma pravdu...? Co jestli jsem to já považoval jen za fantazii, a ono je to fakt pravda...? Co když ta Dušená šunka fakt je to Nové Děťátko, co o něm pořád blábolila...

... no jo, ale to by pak ta odpudivá zrůdička byla moje vlastní krev. Br. Nad tím člověka jímá hrůza.

DEN ŠESTÝ

Dneska ráno mi bleskl děsivý nápad. Co když ten Hryzoun, co se tady pořád potlouká po baráku, sem ve skutečnosti patří...? Co když je s Nima nějak v příbuzenském vztahu...? Co když - ještě horší pomyslení - je nějak v příbuzenském vztahu SE MNOU...? Co když - úplně nejhorší pomyslení - je to ve skutečnosti můj starší sourozenec!

Br! Ta představa mě fakt zneklidňuje. Kromě všeho ostatního by to znamenalo, že to lůno, co jsem se v něm devět měsíců s takovým potěšením šplouchal, mělo přede mnou jiného nájemníka.

Když mě napadlo tohle, vyplašil jsem se tak, že jsem poblinkal svou kočku od hlavy až k ocasu.

DEN OSMÝ

Dneska večer jsem Ji zaslechl, jak Mu něco vykládá ustaraným hlasem. Problém, co z něho byla celá rozklepaná, bylo Sourozenecké Soupeření.

Musela se o tom dočíst v nějaké té knize o péči o dítě, protože když mi přišla dát pusu na dobrou noc, vyhrkla - žádná rafinovaná horká kaše, pěkně rovnou: "Vid' že budeme všichni jedna velká šťastná rodina, že? Vid' že nebudeš na Nové Děťátko žárlit?"

No tak pochopitelně že ne. Žárlit kvůli něčemu takovému, když to za to vůbec nestojí? Chci říct, vždyť ono to vůbec nic neumí. Jen se to vrtí, málem palici si to urve a dokáže tak leda zamazat náklad plenek denně. Líto by mi toho smráděte ubohého být mohlo, to jo, ale žárlit...? To ať klidně pustí z hlavy.

Díky bohu, že jsem sám tímhle stádiem nikdy nemusel projít.

Tedy pozor, je fakt, že Ona s Dušenou šunkou tráví naprosto nepřiměřené množství času... Času, který by měla trávit se mnou...

Někdo - já pochopitelně ne, na to už jsem moc veliký - ale někdo přecitlivělý by si mohl třeba myslet, že Ji Dušená šunka zajímá víc než já...

Až na to, že takový nápad je naprosto nesmyslný...
No ne...?

DEN DESÁTÝ

Zrovna jsem se probíral tou hromadou prezentů, co Dušená šunka dostala za minulý měsíc, a všiml jsem si dvou věcí.

Ta první je - není toho tolik, jako když jsem se na scéně objevil já! Hihi!

Můj příchod si vyžádal dárky prostě od každého. Byly toho jedním slovem hory.

To Dušená šunka... no, je toho podstatně míň. Vysvětlit se to dá jednak Syndromem Dárkové Únavy, jednak - a to je pro mě výborná novinka - Syndromem Druhého Dítěte. Když jsem přišel já, nikdo si do té chvíle nedovedl představit, že by moji rodiče párek, nutno přiznat, celkem naprosto nenápadný - byli schopni zplodit něco tak skvostného.

Zatímco když se objevila Dušená šunka, vzrušení a překvapení bylo to tam. Všichni věděli, že moji rodičové můžou mít děti. Už to nakonec dokázali jednou. No a pak, Dušená šunka nebyla ani zdaleka tak krásná jako já. Je to ve skutečnosti ohavné smrádě, abyste věděli.

No, a ta druhá věc, které jsem si na těch dárcích Dušené šunky všiml, je, jak se všecko tohle zboží zkomercializovalo. Všecko, co ta zrůda malá dostala, znám z televizních reklam.

Jakým světovým názorem tohleto komerční vymývání mozků chudáka Dušenou šunku vybaví pro život? Bude vyrůstat v představě, že vláčky nemají jen komíny, ale vpředu taky obličej; že dopisy doručují pánové s velkým nosem a málo prsty; a že svět zalidňují ekologicky uvědomělá zvířátka, politicky korektní Domorodí Američani a veselí hrbáčci a že všichni zpívají takzvané texty od Tima Rice.

Jsem rád, že nejsem ve věku Dušené šunky. Vůbec té mladší generaci nezávidím, abyste věděli.

DEN TŘINÁCTÝ

Ani se nějak nemůžu přinutit, abych vylíčil, čeho se Ona dneska dopustila. Možná si vzpomenete, že mě před několika měsíci vzala do jednoho Dětského kroužku, abych se tam jako poohlídnul. No, a dneska mě tam odvedla zapsat jako chovance!

Pochopitelně jsem se rozeřval, sotva jsem tam přišel. Jsem duše jemná a citlivá - nikdo na mě nemůže chtít, abych se přítelíčkoval s takovou chátrou. Možná by to bylo jiné, kdyby mě poslali k těm nóbl mladým pánům a dámám do Zvonečků, ale tady ta sebranka mi připadala jako sbírka ordinérních individuů.

"Žádný strach," smála se Hlavní Asistentka, obrovitá, svalstvem kypící děvucha, klidně mohla reprezentovat Británii v Olympiádě Bodrosti. "většina jich ze začátku brečí, ale rychle si zvyknou."

Hohó! Jak už jsem řek jednou, já se opít rohlíkem nedám.

"A jakpak jsme na tom s chozením na záchod?" ptala se Šéfbodřice. Krev mi ztuhla v žilách. "Na záchod chodit umíme? Celý den zůstaneme v suchu?"

"No jistě," usmála se máma bezstarostně.

Najednou očima zaznamenala, jak mi ze speciál trenek přetéká hladina.

Celou hodinu jsem dneska ráno měl Její ničím nerušenou pozornost. Hryzoun byl někde pryč. Prostě blaho. To by se mi hodilo častěji.

Jenže pozor, v poledne bylo Hryzouně už zase zpátky a panebože - v pěkně blbě náladě! Utahaný jak kotě. Odpoledne dlouho spal, a to by bývalo mělo znamenat, že se mně pro změnu dostalo další hodiny máminy ničím nerozptylované pozornosti. Jenže jsem bohužel i já dost dlouho spal.

Odpoledne jsem spal a probudil jsem se v hnusné náladě. Tak jsem se rozhodl, že si to vybiju na Ní.

Po odpoledním spánku jsem se probudil v hnusné náladě. Tak jsem se rozhodl, že si to vybiju na Ní.

DEN ČTRNÁCTÝ

Řádně jsem se vyzbrojil, že dneska ráno udělám pěkně radikální scénu, až se mě pokusí odtáhnout do Dětského kroužku, ale nestalo se nic. Neodvedla mě nikam.

Jsem rád, že přišla k rozumu tak rychle. Většinou Jí takovéhle věci straší v hlavě mnohem delší dobu. Možná si konečně uvědomila, co už Jí mělo být jasné od samého počátku - totiž že já mám vždycky pravdu.

DEN PATNÁCTÝ

Hnusný, nízký podvod!

Včera mě ukolébala do falešného pocitu bezpečí, a dneska ráno měla tu drzost, že mě do Dětského kroužku odvedla zas! Zřejmě má takový plán, že tam budu docházet dvě dopoledne v týdnu.

Toto je otřesný útok na lidská práva individua... nebo teda aspoň moje práva.

Celé dopoledne jsem prořval. A pokud jde o záchodové návyky... Tolik flaštiček dezinfekčního prostředku Dettox asistentky myslím ještě nikdy nespotřebovaly.

DEN SEDMNÁCTÝ

Mám dojem, že si mě rodiče nedostatečně všímají. Jistě, jsem ta osoba, kolem níž se celá domácnost točí, ale ještě pořád tráví oba neúměrné množství času s tím Hryzounem. Budu muset něco vymyslet.

DEN OSMNÁCTÝ

Mám dojem, že už jsem vypracoval tu správnou strategii. Jakmile zakašlu, okamžitě přiběhnou. Budu to muset nějak zařídit, aby si dělali starost o mé zdraví. To nemůže zklamat.

No, takže jsem taky začal experimentovat s novým druhem pláče. Je to mnohem pronikavější a mezi jednotlivými výkřiky se tak jako třesu a vzlykám.

Dneska brzy večer jsem si to vyzkoušel poprvé.

Dneska večer mi četla pohádku - tu docela zábavnou o králíčkově, co jede autobusem - a vtom jsme najednou uslyšeli příšerný jek z pokoje Dušené šunky. Ona okamžitě strnula, ale já jsem trval na svém: "Eště poádku! Eště poádku!"

Teda to se Jí zas musí nechat, vzdor tomu šíleneckému vytí shora tu pohádku dočetla - až k tomu napínavému místu, jak králíček z autobusu vystoupí. Ale sotva dočetla poslední slovo, vystřelila nahoru, jako by měla u zadku rachejtli.

Trošku mi to dělalo starost. Ten randál, co Dušená šunka spustila, byl totiž fakt výborný. Vypadalo to, jako by tu zrůdu malou něco fakt bolelo. Já jsem samozřejmě věděl, že ne, ale měl jsem strach, že Ona mu na to skočí. S láskou jsem si na tu techniku totiž vzpomněl, taky jsem ji před několika léty použil.

Tak jsem se příkradl nahoru ke dveřím do pokoje Dušené šunky a vartoval jsem tam, abych viděl, co se bude dít.

Dala si tedy na čas, než sem dorazila. Ale zato jsem na Ní viděl, že si fakt dělá starost. Měla v očích takový ten paranoický pohled.

Zvedla mě z postýlky, a tak jsem předstíral, že mám hlad, ale o prs jsem ztratil zájem, jakmile mi ho nabídla, a zase jsem se rozbřečel. Ten nový pláč jsem nasadil, pochopitelně.

Pochybovačně se na mě podívala. No tak, nabádal jsem Ji, tohle přece musí stát za to poradit se s příručkou o péči o dítě - nebo třeba že by přímo telefon na pohotovost? Podle toho zvuku to přece vypadá na něco vážného, ne?

A víte, co udělala, ženská jedna drzá? Přestože jsem ječel, jak když mě na nože bere, položila mě zpátky do postýlky. Joj, měl jsem sto chutí zařvat, co si to dovoluješ! Tenhle randál ti měl nahnat hrůzu.

Jenže ona mi to nezbaštila. Vykročila ke dveřím a přitom povídá: "Já vím, že jen tak otravuješ, ty kluku jeden ošklivá. Ten první to dělal taky tak. Tenkrát jsem si opravdu dělala starost, ale teď už to poznám - prostě jen zlobíš. Tak, a teď koukej spát."

A pak vám fakt odešla, a ještě zavřela dveře.

Já nevím, jak dokážou lidi být necitelní!

Slyšel jsem, co tam máma u Dušené šunky v pokoji řekla. Když vyšla ven, podívala se na mě dolů a usmála se: "Prostě jsou věci, na které tomu druhému už nikdo neskočí, vid?"

Jupíí! To byla radost, slyšet něco takového! Dušená šunka bude muset být mnohem rafinovanější a mazanější než já.

Já jsem přišel první, a tak mi skočili na všecko možné. A to Dušená šunka už jen tak nedokáže! Hihi. Chudák moula jeden!

DEN DVACÁTÝ PRVNÍ

Zrovna jsem si něčeho všimnul. Vzhledem ke znamenitému umění naplňovat plenky - a nesmíte zapomenout, že toho hodně taky vyteče ven a někdy to jde úplně vedle - mě kolikrát za průměrný den úplně převlíknou.

No, a teď jsem si zrovna všimnul, že hodně z toho šatstva, co mě do něho strkají, NENÍ NOVÉ! Pár nových oděvků jsem teda zase viděl, předávali je jako dary lidí, co mi v prvních týdnech přišli složit hold, ale valná většina hadrů, co mě do nich oblékají, je z druhé ruky, klasické sekáčové zboží!

Tak co se to tady děje? Já jsem odstrkovaný. Takoví chudáci moji rodičové zase nejsou. Proč mám zrovna já cpát své vzácné údy do dupaček praných tak často, že už nikdo nepozná, jakou měly barvu, když byly nové?

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Tak dneska se mi konečně vysvětlilo, jak je to s těmi starými hadry, co mi oblékají - a je to prosím ještě horší, než bych býval vůbec uvěřil.

Ona mě zrovna asi tak po sedmnácté převlíkala, a vtom, nikým nezván, vešel do mého pokoje Hryzoun. S obvyklou nechutí se na mě podíval, jak ležím na přebalovacím stolku a já jsem se jako obvykle rozeřval, sotva jsem ho uviděl.

A pak mu Ona povídá: "Podívej, Maličký má ty krásné modrobílé dupačky, co jsi měl na sobě, když jsi šel na první kontrolu do nemocnice."

COŽE! Jako by nestačilo, že mám na sobě obnošené šatstvo! Ale obnošenosti po TOMHLE stvoření, tak to už je příliš, to nehodlám snášet!

Fuj! Už jen ta představa, že Hryzounova prdel podělávala oblečení, které teď mám na sobě já...

Tak co jsem měl dělat? Hned na místě jsem aspoň prokázal, že to dokážu podělat daleko důkladněji, než se kdy v nejdivočejších snech snilo Hryzounovi.

A převlíknout nemusela jen mě z cizích dupaček. Podařil se mi opravdu dalekonosný kobercový zásah. Převlíct se musela Ona i Hryzoun!

Budou se muset naučit jednat se mnou trochu s úctou!

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Matičko má, kéž je ti odpuštěno!

Mně nikdy nedovolili dudlík. Ať jsem kňoural, jak jsem chtěl, Ona nikdy nepodlehla a nezvolila to snadné východisko vrazit mi do pusy kus gumy, abych měl co žvýkat. Kdepak, Její zásada byla: Ona nebo nic.

Když se teď tak ohlídnu do minulosti, trochu žasnu, že vůbec ještě má nějaká ňadra. Podle toho, jak jsem je okusoval, bych skoro čekal, že budou teď mít zoubkovaný okraj.

Ale to zase ne. Existují dál, více méně nedotčená. Tedy pozor, je fakt, že jsou poněkud pokleslejší, než byly, když jsem se do nich pustil já. Hihi.

Ale s Dušenou šunkou na to šla úplně jinak. Je to ovšem tak příšerný prevít, v jednom kuse to řve, že Ji celkem chápu. Pokušení ucpat mu pusy v podstatě čímkoli bylo tak silné, že to nakonec vzdala a přistoupila na dudlík. Jo, záleží to na mně, tak já bych prosím nasadil něco trvalejšího...

Veškeré Její zásady vyletěly komínem. A ono je Jí to fuk, aspoň to tak vypadá. Slyšel jsem, jak říká jedné důvěrné kámošce, která Jí to vyčetla: "Heleď, docela upřímně, já už na to prostě nemám energii. S prvním dítětem je to úplně jiné. To člověk nic neví a jde do toho s takovými těmi vznešenými zásadami, co vyčet z knížek. S druhým dítětem už jde o to přežít. Za chvíli ticha a klidu dáš všecko."

Tak to jsem se teda nadmul pýchou. Teď už je jasné, že když jsem byl malé mimino já, dostalo se mi Prvotřídního Pětihvězdičkového Nadstandardního servisu pro VIP, zatímco Dušená šunka se musí spokojit s turistickou třídou.

Důvěrná kámoška byla příšerně zklamaná. "To bych si tedy byla nikdy nemyslela, že TVOJE dítě bude mít dudlík," vrtěla hlavou.

"To není dudlík," rozpálila se moje máma. "Dneska se tomu říká 'utěšovák'!"

Jako by to bylo něco jiného.

Velice divné. Právě mi strčila něco do pusy. Tvar to má jako koneček ňadra, ale ať cucám, jak cucám, a že cucám tvrdě, zatím jsem z toho nevytáh ale vůbec nic.

Jo, a na rozdíl od ňadra to vypadá, že k tomu není připojený zbytek Jí.

Pane na nebi! Že by měla odnímatelné bradavky?

Tak to by mě zajímalo, jaké další části těla může jen tak odšroubovat a trousit za sebou po domě. Hmm. Zaslých jsem dneska, jak Jí On říká, že nejlepší je, vzít nohy na ramena. Takže to Ona si může odmontovat i nohy...?

No, nevím, ale jedno je jisté: tahle odnímatelná bradavka je docela prima, hezky se to dumlá. Ohromně útěšné.

DEN DVACÁTÝ SEDMÝ

Dneska zahájilo v Dětském kroužku nové smrádění. Hlavu si mohlo uřvat a pořád dělalo e-e do speciál trenek. Nám ostatním všem připadalo, že je to strašná sranda.

A ta největší senzace... ono to bylo einsteině! Ta děsná zrůda, co měla jako dělat veškeré vývojové pokroky v životě dávnou přede mnou! Tak teď se teda konečně profláknul, teď už všichni víme, co je zač. Brečí a dělá e-e do kalhot v Dětském kroužku. Hihi, to je ale obrat, co?

Jo mimochodem, já už teď v Kroužku funguju jako hlavní žertěř a bavič. Nad některými mými bonmoty se všichni popadají za břicho. A když předvádím zadkomluvectví, tak se skoro nemůžou udržet. (Teda ve skutečnosti se jich většina nedokáže udržet.)

Taky na Ni poslední dobou nějak moc šahá takovým důvěrným způsobem. To se mi taky nechce líbit. Její tělo je můj majetek a já si s ním můžu dělat co chci - a to prosím navždy! Nikdo jiný na něj žádné právo nemá, ani na dočasný pobyt.

Nevím přesně, co plánují, ale musí se jim to honem zatrhnout. Není třeba žádných složitých opatření. Měl by stačit starý osvědčený trik: prostě se celou noc budu snažit uřvat si hlavu, a hotovo. Takže jedem...

DEN TŘETÍ

A herdek. Dneska ráno mě dokonce museli probudit.

Veškeré mé vychytralé plány, jak je celou noc nenechám usnout, přišly vniveč.

Ale podle těch rozespalých a krví podlitých očí jsem usoudil, že toho v noci stejně moc nenaspali.

A podle toho, jak On ráno nerudně práskl dveřmi, když odcházel do práce, bych neřek, že Jim ve spaní bránila šílená, bezuzdná vášeň.

Hmmm, zajímalo by mě, co se to tady vlastně dělo...

Tak jsem řval v jednom kuse, až byl čas zase vstávat, a pak jsem sladce a hluboce usnul. Když jsem se před polednem probral a chudák moje rozespalá máma mi sdělila, jak je našťvaná, že jsem Ji nenechal vyspat, pokusil jsem se obšťastnit Ji vzácným úsměvem. Bohužel se to nějak zvrhlo v krknutí. Ale Ji to našťestí naprosto odzbrojilo, takže nakonec prohlásila, že se na mě prostě nemůže zlobit.

Jo, tak to si myslíš, sluníčko. Však já se ještě postarám, abys během příštích několika měsíců měla dostatek důvodů tohle unáhlené prohlášení uvést v pochybnost. Hihi.

Tak jsem se dozvěděl, co se tu v noci dělo. Zasluchl jsem Ji, jak o tom vykládá Dušené šunce, říkala mu, jaký je ošklivý kluk, že Ji a chudáka tatínka nenechal vůbec vyspat.

Hoj, ale to je ohromné! Už nemusím být antikoncepce na plný úvazek. Dušená šunka mi pomůže. Můžeme to brát na šichty. Na chvíli se mi do duše vkradla jiskřička sentimentality.

Měl jsem takovou mlžnou vizi, jak spolu s Dušenou šunkou podnikáme nejrůznější věci... spolupracujeme na úkolu udělat našim rodičům ze života peklo... a dokonce - troufnu si to vůbec říct - jak se skamarádíme...?

Uvažoval jsem o téhle svůdné vizi skoro celou minutu, ale pak jsem dospěl k rozhodnému závěru.

Neexistuje!

Od samého počátku panuje mezi mnou a Dušenou šunkou válečný stav. A tak to taky zůstane.

Ovšem je fakt, že výstřelky Dušené šunky mi můžou čas od času být užitečné.

Tak například budu moct zase nechat Dušenou šunku, aby za mě dneska v noci vzal antikoncepční službu. Je to nádherný pocit, vědět, že když si člověk pěkně vyspává, ostatní dřou za něj. Máš holt, taťko, smůlu.

DEN ŠESTÝ

Už zvládám části těla, jako když bičem práská. Myslím jako mluvit o nich, ne je používat (i když vlastně užívat je dovedu taky docela pěkně - jen se zeptejte Jí, jaký to byl nádherný přemet dozadu, co jsem při něm minulý týden shodil tu skleněnou mísu s ještě teplým pudinkem!)

Ne, mám na mysli jazykové dovednosti. Umím už říkat slova pro nejrůznější části mě. "Nosánek." "Pusinka." "Ouško." "Očičko." "Zoubek." "Bříško." "Pupík." "Nožička." "Prstíček..." a "Palečet."

Mám taky vlastní slova pro takové ty intimnější části mě, ale ta si budete muset domyslet sami. Vytisknout je nenechám - taková knížka tohle není.

Tedy je fakt, že ledaco vyslovuju poněkud nejasně, takže si budete muset zaplatit intenzivní kurs previtštiny, když budete chtít vědět, co říkám, ale jedu správným směrem.

Před Dušenou šunkou mám pochopitelně náskok několik kol. On totiž komunikuje jen tak, že řve, dělá čí a e-e a blinká. Trapný nedostatek subtilnosti.

DEN DESÁTÝ

S Vánoce mi tedy v Kroužku začínají opravdu brzy. Máme teprve říjen a asistentky už s náma začínají vyrábět papírové řetězy. Výroba papírových řetězů znamená malování. No a malování znamená fůru zavařovacích sklenic s vodou, a ty se dají porážet, a fůru barev, a ty se dají patlat úplně všude. Účel hry samozřejmě je, aby žádná barva nepřišla na ten papír, co se z něho mají stát řetězy, ale taky aby se žádná barva nedostala na ty noviny rozložené po stolech. Strefovat se je nutno do nábytku, na podlahu, na šaty asistentek - hlavně Šéfbodřice -, no a pochopitelně do ksichtíků ostatních dětí.

Se vši skromností můžu konstatovat, že dneska dopoledne jsem byl naprostá jednička a trefoval jsem se dokonale do všech uvedených terčů. Někdo prostě umí, a někdo holt neumí.

Taky dneska ráno říkali cosi o "Vánočním Pásmu". Nevím, co to je, takové pásmo, ale slyšel jsem o vánočním pečivu a o vánočce, tak si říkám, že to asi bude něco k jídlu.

DEN TŘINÁCTÝ

Povšiml jsem si, že po maniakální aktivitě s foťákem, když se dostavil Dušená šunka, ztratil táta rychle chuť ho fotit dál. To mě, když jsem byl ve věku Dušené šunky, fotografovali mnohem víc. To je ovšem další znamenitá zpráva. Až se za pár let ohlédnou zpátky, najdou detailní a naprosto vyčerpávající archiv veškerých výrazových odstínů mé tváře, no a Dušenou šunku budou mít jen na několika málo fotkách.

Hihi. Zrůdička jedna, teď vidí, jaké to je na sestupné křivce Syndromu Druhého Dítěte.

DEN ŠESTNÁCTÝ

Nechce se mi to líbit. Hryzounovi se od Ní dostává nějak moc pozornosti. Když jsem vzhůru, podaří se mi většinou, aby přeostrčila na mě, jenže když spím, tak Její činnost nemůžu kontrolovat. Já prostě nevím, vždyť Ona může klidně trávit každou minutu, co já prospím, s tím okombinovaným troubou.

A potíže je v tom, že já toho prospím strašně moc.

Hmmm... budu si muset něco vymyslet, abych veškerou Její pozornost soustředil plně a stoprocentně na sebe.

DEN SEDMNÁCTÝ

Když jsem se dneska ráno definitivně vzbudil (tedy potom, co jsem se xkrát vzbudil v noci), bylo mi jasné, co musím udělat, když si Ji chci dokonale zotročit. Poskytl jsem Ji privilegium jednoho ze svých prvních úsměvů.

Udělal jsem to, jakmile jsem se ráno nakrmil (ovšem ne poprvé - krmím se teď na přání tak vydatně, že jsem prakticky na kapačce). Odtáhla mě od prsu, já na ni rozkošně zvedl hlavu a usmál jsem se.

"Ale ale, tak my máme větříčky?" na to Ona.

Ne, teda vážně! Proč je tak pitomá? To nepozná rozdíl mezi úsměvem a větry?

Tak jsem musel úsměv vyrobiť znovu, abych se ujistil, že Ji to došlo.

Musím říct, že napodruhé zareagovala velice uspokojivým způsobem. "On je to úsměv, on se usmívá!" brebentila celá vzrušená. "No my jsme ale šikovný usměvavý klučina, co?"

A celý den o tom mlela v jednom kuse dál. Hryzouna málem vůbec nebrala na vědomí, a to byla znamenitá zpráva, pokud jde o mě. Tedy pozor, musím uznat, že se pokusila vzbudit v něm o můj úsměv taky zájem. "Podívej, pojď se podívat, jak se malinky

usmívá," opakovala pořád. "Ty se na malinkého hezky usměj a malinký se usměje na tebe."

Ovšem výraz, jaký na mě z Hryzounovy tváře planul, by se ani při nejlepší vůli nedal popsat jako úsměv. Spíš to byl výraz někoho, kdo se chystá zorganizovat davový lynč.

Jelikož jsem věděl, že to tu zrůdu naštve ještě víc, blaženě jsem se na něj usmál. Málem mu šel kouř z uší! Ten by na lynčování ani nepotřeboval dav: s největší radostí by se toho ujal vlastnoručně a na vlastní pěst.

Ale to úplně nejlepší přišlo dneska večer, když moje žasnoucí máma vykládala mému tátovi o úspěchu, jehož jsem dosáhl. "Tak dneska jsme se poprvé usmáli," vrkala. "A víš co? To je víc než o čtrnáct dní dřív, než se poprvé usmál ten druhý."

To sladké vědomí moci! Když budu i nadále dosahovat vývojových pokroků rychleji a dřív než můj starší sourozenec, tak ten si fakt vzteky vykloubí nos!

Br. Zaslechl jsem Ji dneska večer, jak Jemu vykládá, že Dušená šunka se poprvé usmál dřív než já. Jenže Oni si zřejmě neuvědomují, že já to mohl udělat kdykoliv, kdybych býval chtěl. Mohl jsem to udělat, když mi bylo čtrnáct dní. Mohl jsem se vynořit z lůna, hubu od ucha k uchu a pískat si přitom Yankee Doodle a stepovat!

Jenomže jsem se rozhodl, že ne. Pečlivě jsem si svůj první úsměv naplánoval na okamžik, kdy přinese maximální efekt. A s dalšími vývojovými pokroky to bylo naprosto stejné.

Ale kam tenhle vítr věje, se mi nelíbí. To se má časový rozvrh všeho, co Dušená šunka udělá, srovnávat s jízdním řádem mým? To mám už teď soutěžit nejen s einsteinětem, to sežrali všechnu moudrost i jiní? To mám snad čelit konkurenci ve vlastní rodině?

Hmmm... Měl bych si možná seriózně rozvážit, jaké další vývojové pokroky bych mohl v tuhle chvíli podniknout... Nakonec bych přece jen nerad, aby mě Dušená šunka za dva roky zahanbil, kdyby toho dosáhl rychleji.

Třeba je teď zrovna vhodná chvíle, kdy poprvé v životě rozbít atom...? Stát se šachovým velmistrem...? Vyjednat mírovou smlouvu na Blízkém východě...?

DEN DEVATENÁCTÝ

V Kroužku dneska znovu přišla řeč na to Vánoční Pásmo. Zřejmě jde o to, že se všechny děti oblečou do kostýmů a budou za postavy z nějakého biblického příběhu. No nevím, to asi nebude nic pro mě.

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Muchláček už má teď rozměry asi jako poštovní známka. Odmítám se od něho odloučit.

DEN DVACÁTÝ ŠESTÝ

V Kroužku opět řeč o tom Vánočním Pásmu. Většinu hlavních rolí už mají obsazenou, potíže jsou jen s rolí Vola.

Asi budou chtít, abych to sehrál já.

No, nevím. Budu si to muset rozmyslet.

Třicátý pátý měsíc

DEN TŘETÍ

Dneska zahájila Ona s Dušenou šunkou fázi tuhá strava. Se mnou to udělala přesně v tomtéž věku.

Dušená šunka spustil nad první tuhou stravou strašný povyk, ale ten dělá strašný povyk nad vším. Teda vážně, to je ale takové mimino! Na rozdíl od vybroušeného a rafinovaného mě!

Nakonec mu ale tuhá strava zřejmě docela jela. No, ono vůbec té zrůdičce do toho hnusného krku jede všechno. Je to jak mít v baráku ještě jeden vysavač.

Druhá stránka začátku fáze pevná strava ovšem je, že dneska večer vyprodukoval Dušená šunka první tuhostravnou plenu. Joj! Fuj! Brrr! Jestli nevíte, co znamená hnus, tak honem spěchejte k nám!

Mám dojem, že teď už celý barák tímhle bude smrdět na věky věků.

Já jen doufám, že se toho nedomákne nějaký blízkovýchodní diktátor. Jinak by se totiž moh pokusit Dušenou šunku unést, aby mu pomoh s programem vývoje chemických zbraní.

I když, napadá mě teď vlastně, ta představa, že Dušená šunka nadobro zkejsla v nějaké laboratoři utopené kdesi v poušti, by mi možná nebyla tak úplně proti mysli...

DEN ČTVRTÝ

Hihi. Dneska zažil Dušená šunka poprvé jednu z nevýhod tuhé stravy - ten pevný plastický bryndák. Byl znehybněn ve vysoké dětské židli s tímhle zařízením kolem krku, takže vypadal, jako by byl na pranýři.

A co se dělávalo lidem, co byli odsouzeni na pranýř? Vrhaly se po nich shnilé potraviny a jiné rozkošnosti.

Tak jsem to zkusil se lžící bramborové kaše. No, netrefil jsem, kaše přistála na Její - teď už velice zanedbávané - tabulce výživných hodnot různých potravin. Mám tu dokonalý a naprosto nehybný terč, ale ještě nemám natrénovanou mušku, abych toho dokázal plně využít.

No nic. Můžu na tom pracovat. Dávej si bacha, Dušená šunko. Je tu lžice bramborové kaše a na ní tvoje jméno.

DEN SEDMÝ

To byste nevěřili, co Dušená šunka spotřebuje plenek! Ten fakan způsobí ekologickou katastrofu. Říkám vám, až padne poslední strom v posledním deštném pralese, nebude nejmenších pochyb, kdo za to může. Nezavřená prdel Dušené šunky způsobí totální zkázu světa v podobě, v jaké ho známe dnes.

DEN OSMÝ

Jedna z obrovských výhod Kroužku je, že sotva se objeví nějaký bacil, už ho máte. Dneska spousta prcků chyběla. A tentokrát tu zřejmě obchází nějaký Bacil Bříšník.

Mně začal průjem někdy kolem desáté večer. Takže Ona musela celou noc každou hodinu z postele, aby si s tím poradila. Nemusím jistě dodávat, že mě pokaždé musela převlíct celého...

DEN DEVÁTÝ

... a pak, hned ráno, vyrukoval s Bacilem Břišním pro jistotu i Dušená šunka.

Najeli jsme na docela slušný rytmus...

9.00 Celého mě musela převlíct.

9.15 Celého mě musela převlíct.

9.45 Celého mě musela převlíct.

10.00 Celého mě musela převlíct.

10.15 Celého mě musela převlíct.

10.30 Celého mě musela převlíct...

...a tak dále po celý den.

Tak tohle je poprvé, že mi z existence Dušené šunky plyne nějaká výhoda. Když budeme na něčem takovém pracovat společně, můžeme ve dvou být daleko ničivější, než když je na to jen jeden.

Ale stejně si říkám, že mu není co věřit.

První spolupráce s Hryzounem, docela sranda, musím říct. Ale zatím z toho nehodlám udělat nějaký návyk. Moc tomu moulovi zatím nedůvěřuju.

DEN PATNÁCTÝ

V Kroužku nedají pokoj, že prý musím za každou cenu vzít roli Vola ve Vánočním Pásmu. Jde zřejmě o to, že si člověk nasadí na hlavu takovou masku s rohy. A taky je v tom nesmírně důležitá replika, vlastně vyvrcholení celého představení. Vůl musí pronést: "Búúú."

Jsem pro tu roli zřejmě jako stvořený, zkrátka ideální typ. Šéfbodřice i ostatní se předhánějí, aby mě přesvědčili to vzít. No, nevím.

DEN OSMNÁCTÝ

Dneska přišla moje máma zase s něčím novým (no, taky novinka).

"Rosteš tak rychle," povídá, "tak si říkám, že bychom měli nějak zapisovat, o co jsi větší."

Pro mě za mě, proč ne. Na pozornost médií jsem si už teď zvykl. Každý můj pohyb je zaznamenán v hromadách fotoalb, videokazet atd. Když chce ten archiv rozšířit, prosím. Naši zemi to může jen obohatit, až budoucí historici začnou psát o velikých postavách jedenadvacátého století.

"Podívej, tady máme pěkný čistý kousek zdi," povídá - byli jsme zrovna v kuchyni. "Tak si k ní stoupni."

Proboha, co má tohle být zase za hru, říkal jsem si, ale abych chudince staruše nezkazil radost, přišel jsem ke zdi a postavil jsem se k ní pěkně čelem, kam mi ukázala.

"Ne, ne, obráceně. Zády ke zdi."

Poslušně jsem se otočil, a pak udělala něco ještě podivnějšího. Vzala pravítko, položila mi ho na hlavu a sáhla pro tužku. Poodstoupil jsem od zdi, protože jsem se chtěl podívat, co to vlastně tropí.

"Ne, ne, zůstaň tam. Když se hýbeš, tak to nejde."

Napadlo mě, že je ve skutečnosti dost smutné, mít matku naprostého cvoka, a stoupl jsem si zase na místo. Přiložila mi pravítko znovu na hlavu... a to byste nikdy neuhádli, co udělala pak...

Udělala něco, co se nesmí! Xkrát mi říkala, že se to nesmí, takže vím, že se to opravdu nesmí. Začala na zeď čmárat tužkou !!!

"Ták!" povídá. "Napsala jsem k tomu datum. A za měsíc to uděláme zas, a uvidíme, jak moc jsi vyrostl!" A pak pokračovala: "Škoda, že nemůžeme totéž udělat i s Novým Miminkem, ale když Nové Miminko si ještě neumí stoupnout ke zdi, vid'?"

No, tak o tom by se dalo pochybovat. Napadá mě hned několik způsobů, jak tu zrůdu malou ke zdi připoutat.

DEN DEVATENÁCTÝ

Život je nespravedlivý! Rodiče jsou naprosto nesmyslní! Dneska ráno jsem byl sám v kuchyni, tak jsem si řekl, že se budu bavit podle svého. A že Jí připravím milé překvapení a předvedu Jí, jak úspěšně se vyvíjejí mé výtvarné vlohy. Z toho, co udělala včera, jsem usoudil, že zákaz čmárání po zdi byl odvolán, tak jsem si přinesl pastelky a pokryl jsem veškerou plochu zdi, kam až jsem dosáhl, nádhernou, barvami sálající impresionistickou kreací s lekníny, růžemi, jezery a řekami, tak trochu v Monetově stylu.

A dostalo se mi vděku? Tůdle!

Místo aby mi pogratalovala a příslušný kus zdi dala našup odvézt do Národní galerie, seřvala mě, že by ode mě pes kůrku nevzal.

Dokonce měla i tu drzost, že mě plácla přes zadek! Plácla! Nosím teď přes den v důsledku postdušenošunkového traumatu zase plenky, takže to plácnutí ani moc nebolelo, ale o to nejde. Tady jde prosím o princip.

Je to porušení mé Občanské Svobody. Za tohle ji poženu až k Evropskému tribunálu pro lidská práva.

DEN DVACÁTÝ

Ty záznamy na zdi způsobily, že jsem tak trochu přemýšlel o problémech růstu, a mám z toho poněkud těžkou hlavu.

Copak o to, já rostu celkem dobře, ale za posledních pár měsíců jen tak asi tři až pět centíčků. Jenže Dušená šunka... za ty tři měsíce, nebo jak dlouho to je, co ho Ona našla ve špitále a přinesla domů, on svoje tělesné rozměry skoro zdvojnásobil.

Takže jestli vždycky za čtvrt roku zdvojnásobí svou velikost, tak bude za chvíli větší než já. A nebude trvat dlouho a bude tak veliký, že už se vůbec nevejde do baráku.

Divíte se, že z toho mám těžkou hlavu?

DEN DVACÁTÝ DRUHÝ

Tak jsem nakonec podlehl a vzal jsem tu roli Vola ve Vánočním Pásmu. Úleva, která se zračila ve tváři naší Šéfbodřice, když jsem pronesl své sladké "Ano," byla přímo dojemná.

DEN DVACÁTÝ ČTVRTÝ

Šéfbodřice a ostatní asistentky dneska v Kroužku už zase začaly s počítáním. Jsou tím úplně posedlé. Kolem po zdech jsou řady čísel a spousta hraček má na sobě taky čísla. Je vidět, že asistentky mají děs z toho, že bychom mohli vyjít do velkého světa a neuměli přitom počítat.

Já teda fakt nevím, proč si s tím dělají hlavu. Ti dospělí, co znám, zřejmě základní početní dovednost taky nezvládli, a přece procházejí životem celkem zdatně. Tak třeba moje máma počítat neumí. Kolikrát já Ji jen slyšel, jak povídá Jemu, když chce, aby už šla spát: "Ještě pět minutek." A pak usne u televize a je to mnohem víc než pět minut.

A táta není o nic lepší. Když je třeba v hospodě - nebo i doma - a někdo Mu řekne: "Dáš si ještě jednu?" tak pokaždé odpoví: "No tak jo, ale jen tuhle jednu."

A nikdy to tak není. Ten neumí počítat, ani kdybyste mu platili. Když řekne "jednu", myslí nejmíň tři.

Takže když to nevádí u dospělých, nechápu, proč bychom se s tím v našem věku měli namáhat my.

A se mnou si asistentky v Kroužku taky hlavu dělat nemusejí. Já už počítat umím. Vy byste to taky uměli, kdyby si vaše nohy a ruce byly protrpěly tolik počítacích her jako ty moje.

Prakticky každý večer od chvíle, kdy jsem se narodil, musely moje prsty na nohou před spaním projít večerním rituálem fousaté říkánky "Jedna dvě tři čtyři pět, cos to

chlapče, cos to sněd?" Je to velice zvláštní. Nikdy jsem to tak docela nepochopil. Tedy jistě, slovům rozumím, ale co znamenají tak říkajíc pod zorným úhlem kosmického věku?

Co, ptám se sám sebe, se s těmi prsty stane v pozdějším životě? Třeba to o těch pečených bramborách, co jsou málo maštěný. Je to výzva k vegetariánství a svérázná prevence přenosu nemoci šílených krav na člověka? Mají se prsty na nohou těšit na dlouhý život s nízkou hladinou cholesterolu? Ta říkánka má ovšem jednu velkou výhodu: člověk si ty pitomé brambory může dle své fantazie a veršovnického umu nahrazovat jinými oblíbenými pokrmy (viz výše).

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dneska jsme se v Kroužku učili počítací říkadlo. Šéfbodřice předříkala a řekla to špatně!

Chtěla, abychom zpívali:

"Jedna - dvě - tři - čtyři - pět -
uvidíme celý svět."

To je samozřejmě nesmysl. Nevím, kde přišla k tomu "pět". Má to být: "Jedna - dvě - tři - čtyři - palečet."

Snažil jsem se vypátrat, proč nás záměrně klame. Pak mi to došlo. Cenzura je to. Nechtějí, abychom zpívali tu správnou verzi písničky, protože si myslí, že se to pro slušně vychované dětičky jako my nesluší.

A taky mi netrvalo dlouho a přišel jsem na to, jak má znít ta správná verze. Klíč je v tom rýmu. Originální verze říkadla musela být:

"Jedna - dvě - tři - čtyři - palečet -
vystřkuje na nás zadečet."

Jenže to by holt nechtěly, abychom chodili po světě a říkali něco takového.

Třicátý šestý měsíc

DEN ČTVRTÝ

Asistentky zřejmě hodily za hlavu všechny normální činnosti Kroužku a vrhly všechny síly do zkoušek na Vánoční Pásma. Je úplně dojemné, jak jsou z toho ti prckové na větvi, tedy někteří.

Tak třeba ta holčička, co hraje Marii. Je to taková mladá dáma, a úplně vám jí to stouplo do hlavy. Myslí si, že děláme hru o dívce jménem Marie, co se jí narodilo miminko. Vlastně docela milé. Protože jinak pochopitelně kdekdo ví, že je to ve skutečnosti hra o Volovi.

Dneska jsem si nazkoušel to správné "Búúú". Na všechny to udělalo velký dojem. Talent se prostě nezapře.

DEN OSMÝ

Dneska naprostá hysterie na zkoušce Vánočního Pásma. Přišla moje narážka, a místo abych to "Búúú" řekl pusou, promluvil jsem zadkem. A jak!

Všichni řičeli!

DEN DEVÁTÝ

Dneska dopoledne přišla na kafe nějaká Její přítelkyně, co taky má Nové Mimino. Sranda, takové dvě konkurenční mámy, když se každá snaží dokázat, že to její mimino je hezčí nebo chytřejší nebo vyvinutější než to druhé.

Podle mě jsou jedno odpornější než druhé, ale když už by někdo chtěl srovnávat, no tak v tom případě by to byl jasný knokout. Já si vždycky myslel, že Dušená šunka je to nejošklivější, nejnešikovnější a nejnatvrdejší mimino na světě, ale ve srovnání s tímhletem je to génus a dokáže napsat Vojnu a mír, zahrát Elgarův cellový koncert a zaběhnout přitom světový rekord na stovku.

Víte, že jsem se docela naštvál, když tahleta druhá máma začala mít jakési přezíravé poznámky o Dušené šunce? Jakkoli je mi to odporné, musím přece jen přiznat, že Dušená šunka je moje vlastní krev. A jestli chce nějaký outsider začít útočit na něj, no tak to si to holt bude nejdřív muset rozdat se mnou.

Ne že bych měl Dušenou šunku nějak v oblibě nebo něco takového. Nechci, abyste získali nějaký nesprávný dojem. Nezačínám být na stará kolena sentimentální. Ale krev není voda, jen tolik jsem chtěl říct.

DEN DESÁTÝ

A jejej. Dneska vytáhla Ona zase po čase ten starý bicykl bez kol, že jako bude šlapat a cvičit si tělo. No, vydržela to asi deset minut, pak Jí došel dech a zhroutila se.

Je to dojemné. Chce si napravit figuru po druhém dítěti.

Jo, dušinko, to určitě. Nenapravila si ji ani po mně.

Kdepak, prostě se s tím bude muset smířit. Za to nevyčísitelné obohacení, co Jí do života přinesla skutečnost, že má mě, holt taky musí něco zaplatit. Za všechno se v životě platí.

Tak za prvé, o nějakém vosím pase už nebude moct být nikdy řeč. Nebo spodní prádlo mini, bude moc ráda, když to bude midi. A kromě každodenního blaha mé přítomnosti Jí

můj příchod přinesl ještě několik dalších věcí. Potrhanou kůži na břicho a na stehnech a křečové žíly! Hihi!

Dneska vytáhla takový ten tělocvičný bicykl a udělala na něm deset minut.

Je to dojemné. Chce si napravit figuru po mně.

Jo, dušinko, to určitě.

Jak jsem tak s nemalým pobavením sledoval tu Její dojemnou snahu, podíval jsem se stranou na Hryzouna a viděl jsem, že se usmívá.

Dušenou šunku zřejmě psí kusy naší mamá docela baví. Možná že bude to stvoření mít třeba i smysl pro humor.

Jestli nám stejné věci připadají k smíchu, bylo by možné, že bychom se jednoho krásného dne mohli skamarádit?

Jestli nám stejné věci připadají k smíchu, bylo by možné, že bychom se jednoho krásného dne mohli skamarádit?

Ani za nic.

Pusťte to z hlavy. Pohled na naši mámu na tělocvičném kole by připadal srandovně každému.

DEN JEDENÁCTÝ

Trošku mě začíná štvtát, že pořád blbne na tom bicyklu, když mi má šít kostým na Vánoční Pásmo a rádně se na to soustředit. Dva ze Tří Mudrců a Osel a Mladá dáma, co hraje Marii a Buddha a Krišna a Mohamed (nevím tak docela jistě, co v tom ti tři pohledávají, ale náš Kroužek je šíleně politicky korektní) už všichni mají kostýmy hotové. Vypadají všichni jako správní blbečci.

Aspoň jejich mámy projevily snahu. Když se o tom té své zmíním já, jen se utrhne: "Ale ano, udělám to, to víš, že to udělám. Jen mám teď strašné práce s malým."

Cha. Měla by si udělat nějakou představu o tom, co je důležité. Co se má co soustřeďovat na Dušenou šunku, když má v rodině opravdový Divadelní Talent! O mém výkonu v roli Vola se bude mluvit ještě mnoho desetiletí, vím to zcela jistě, a Ona bude moci trávit svá pozdní léta zalitá odleskem mé slávy. Tak by mi teď snad aspoň mohla udělat ten kostým.

DEN DVANÁCTÝ

Dneska mi ukázala tak zvaný kostým pro roli Vola. Strašlivé zklamání!

Jde o to, že já jsem si představoval něco ohromně vznešeného... rozumíte, takovou nádhernou hlavu ušlechtilého zvířete, rohy pěkně hrdě k nebi - tak něco jako křížence mezi Mínotaurem a Jelenem v říji.

A ona mi strčí takový schlíplý jako klobouk z hnědé plsti. Uši schlíplé. Dokonce i rohy schlíplé. Kinklaly se po stranách a já s nimi vypadal jako nějaký zakřiknutý kokršpaněl.

DEN TŘINÁCTÝ

Dneska jsme měli kostýmovou zkoušku na Vánoční Pásmo. Pro mě to bylo děsně ponižující. Uviděla mě v mé volské výbavě jakási nová máma, co si přišla Kroužek prohlídnout, a povídá: "Jejej, to jsem nevěděla, že v betlému je taky Krtek."

DEN ŠESTNÁCTÝ

Mladá Dáma, co hraje Marii, udělala dneska v Kroužku scénu. Začala vyvádět, že prý ta panna, co jí dali jako Ježíška, vůbec nevypadá jako opravdové mimino. Cha, mizerná herečka to vždycky svádí na rekvizity, a tohle je herečka přímo příšerná. Kromě jiného jí ta panenka každou chvíli upadne.

Jedna asistentka navrhla: "Tak co třeba najít do Pásma nějaké opravdové miminko?"

Jen tak tak, že jsem nenavrhl Dušenou šunku. Vůbec by mi nevadilo, kdyby s ním ta Mladá dáma, co hraje Marii, každou chvíli bacila o zem.

DEN SEDMNÁCTÝ

Dneska jsme měli první projížďčku celého Pásma. Vypadá to asi takhle: Šéfbodřice předčítá kousky takového vyprávění o nějakém miminu, co se narodí ve stáji (podle mě teda vyložený případ pro sociální pracovnice, to je jasné jak facka). No a vždycky v nějakém klíčovém bodě nějaké dítě, teda někdo z nás, něco udělá.

Ovšem jen někteří z nás. Některým se žádná akce nemůže svěřit. Buddha, Krišna a Mohamed celou dobu jen tak zevlují a tváří se, jako že nemají ponětí, proč tam vůbec jsou (no, vzhledem k okolnostem vlastně není ani příliš divu).

A některým se zase nemůže svěřit ani jedna replika. Tak třeba Mladá Dáma, co hraje Marii, nesmí ani hlesnout. Asistentky vědí, že by to zvorala. Ne, má tam jen jednu jedinou akci: když Šéfbodřice řekne: "A Marie položila dítě do jeslí," má dát panenku do krabice od hub ze samošky firmy Sainsbury. (Že prý ji něčím potáhnou, ale zatím se k tomu nikdo nemá - ještě pořád jsou na ní obrázky různých hub.)

No a té Mladé Dámě, co hraje Marii, se dokonce i tohle kolikrát podaří zvorat. Na devíti zkouškách z deseti panenku prostě pustí z ruky a do krabice se s ní vůbec netrefí.

A opravdická slova má v roli jen málokdo z nás. Tři mudrci říkají, co panence přinesli za dary. Musejí si počkat, až Šéfbodřice řekne tu správnou narážku.

Čte tedy: "Jeden mudrc přinesl..." a první prcek řekne: "Zlato."

Čte: "Další mudrc přinesl..." a druhý prcek řekne: "Kadidlo." (Mohlo by vás třeba napadnout, že to je dost těžké slovo pro někoho našeho věku, ale když vám povím, že Druhého Mudrce hraje einsteině... tak to stačí, ne?)

A pak Šéfbodřice přečte: "A Třetí mudrc přinesl..." a třetí prcek má říct: "Myrhu."

Jenže s tímhle prckem je to sázka do loterie. Ten totiž může říct naprosto cokoliv. "Mrzku." "Autíčko." "Čoko." "Péťa." Suplman."

Promluvit smí ještě další dva členové souboru. Vůl a Osel. Ještě pořád mi dělá trochu hlavu to pořadí. Je samozřejmě správné, že první je na řadě Vůl, ale to znamená, že první promluví já. No, a tak poslední slovo, hlasem, který zní divákům při odchodu v uších, má Osel.

No a v téhle inscenaci nepatří Osel bohužel zrovna k největším hercům, jací kdy vstoupili na divadelní prkna. Především je to holka, no a osel by měl být muž, ne?

A pak, ona mečí. A Osel nemá mečet. Osel má hýkat, ne? Jenže tohle smradě hýkat neumí. Vůbec neumí nic jiného než mečet. A asistentky - je to trapný nedostatek profesionality, a to já v každé inscenaci, ve které hraju, moc špatně snáším - se s tím prostě smířily.

Utěšuje mě jedině, že v myslí diváctva se její ubohé zamečení zcela ztratí a bude přehlušeno trvalou vzpomínkou na mé robustní a jímavé "Búú".

Mimochodem, ty narážky vypadají tak, že Šéfbodřice přečte: "A dokonce i zvířátka chtěla Ježíška pozdravit. Vůl pravil..." A pak já řeknu: "Búú". "A Oslík pravil..." A Osel řekne "Méé".

Dnešní projížďčka byla naprostá - ale naprostá - katastrofa. Ale znáte to, říká se, že když je špatná generálka...

DEN OSMNÁCTÝ

Tak dneska jsme měli to Vánoční Pásmo. První znamení, že je něco jinak než v normální všední den, bylo, že když nás mámy odevzdaly v Kroužku, postávaly v předsíni dál. (Normálně se nemůžou dočkat, aby už byly ze dveří.) A divná věc, dokonce tam byl i sem tam nějaký ten táta (a to slovo "divný" říkám záměrně).

Ještě horší bylo, že moje máma s sebou přivezla i Dušenou šunku. Naštěstí to stvoření spalo. Měla ho připoutaného před sebou v takové té kapse. Smrtelně jsem se styděl. Ostatní mámy měly mnohem elegantnější výbavu.

Všichni rodičové se tlačili v jednom koutě, chechtali se a uculovali, no a my jsme byli na druhé straně a převlíkali jsme se do kostýmů. Nelíbilo se mi to. Takhle divákům na očích, říkal jsem si.

A jaké je to pak taky překvapení, no ne? Chtěl jsem mít pořádné entré, až se objevím jako Vůl (i když vypadám jako Krtek).

Konečně jsme byli všichni více méně komplet okostýmovaní a Vánoční Pásmo mohlo začít. Už před začátkem se rozzářila světla ramp a kamery začaly vrčet. Vypadalo to, že každý rodič chce na věčnou památku zachytit každý pohyb zrovna toho svého hnusného spratka - i když je to třeba jen obyčejný pastýř s osuškou omotanou kolem hlavy.

Ta foto a video medializace ve mně vzbuzovala poněkud smíšené pocity. Na jednu stranu jsem si přál, aby byl můj památný výkon v roli Vola náležitě zvěčněn, a na druhou stranu jsem zrovna nehořel pro to, abych byl zvěčněn coby Krtek.

No, nakonec rozhodnutí stejně nebylo v mých rukou, protože moje máma zapoměla vzít foťák nebo kameru. Teda vážně! Ta vám je od té doby, co je tu ten trouba Dušená šunka, roztržitá, až bůh brání.

Ze všeho nejdřív Mladá Dáma, co hraje Marii - ještě než vůbec pořádně nastoupila na jeviště -, upustila mimino. Shromážděné mámy i otcové byli shodného názoru, že je to roztomilé. Pane na nebi, říkal jsem si, *takovéhle* obecenstvo. Jen ty nejlacinější fóry to dokáže ocenit.

No nic. Věděl jsem, že mají před sebou aspoň jednu opravdu dramatickou chvíli. Jen počkejte, až přijde moje zabučení. Mé "Búú" vám zmrazí krev v žilách! Však já vám ten blbý úsměv ještě smažu z tváří!

Když měla Mladá Dáma, co hraje Marii, ukázat mimino Třem Mudrcům, podařilo se jí ho upustit zas. Obecenstvo to pro změnu ocenilo hurónským smíchem.

A totéž zas - jak se ostatně dalo čekat -, když došlo na dary Tří Mudrců.

"Jeden Mudrc přinesl..." četla Šéfbodřice, a první prcek povídá: "Zlato." Přesné.

Slečna Šéfbodřice pokračovala: "Další Mudrc přinesl..." a druhý prcek povídá: "Kadidlo." Naprosto dokonale. (Tlumená reakce obecenstva na úspěšný výkon einsteiněte jen potvrdila starou pravdu, že když je někdo moc chytřej, tak to všechny otráví.)

A pak už jsme všichni se zatajeným dechem sledovali Šéfbodřici, jak čte: "A Třetí Mudrc přinesl..."

Nastala dlouhá pauza a Třetí Mudrc se rozhodoval. Pak, hlasitě a jasně, pronesl: "E-e."

Tomu jsme se všichni srdečně zasmáli, prckové i rodiče. No, musíte uznat, že to bylo docela vtipné.

Jenže teď už konec srandiček. Blížila se moje veliká chvíle. Výborně. Chtěl jsem je mít ve střízlivé náladě, aby dokázali ocenit finesy mého "Búú".

Vyvrcholení hry se blížilo. Slečna Šéfbodřice četla: "A dokonce i zvířátka chtěla Ježíška pozdravit. Vůl pravil..."

Řekl jsem si, že to odrazím pořádnou generálpauzou, aby to mělo plný dramatický efekt. Pak jsem se zhluboka nadechnul a -

A zrovna ve chvíli, kdy jsem chtěl promluvit, ozval se z hlediště nářek. Vlastně ani ne nářek, spíš ryk.

Obecenstvo se rozchechtalo jako jeden muž. Moje "Búú" v tom randálu dočista zaniklo.

Zatracená Dušená šunka, zrovna tuhle chvíli si vybere, aby se vzbudil!

Chá! Takhle mi ukrást výstup! To mi jednou v životě krutě zaplatí!

Hihi! To jsem dneska Hryzounovi podělal tu jeho velikou chvíli! Bude si holt muset vtlouct do hlavy jednu věc - když se někdo snaží odstrčit mě ze středu pozornosti, trestu neunikne!

DEN DEVATENÁCTÝ

Poslední dopoledne v Kroužku. Páni, jak mně se ulevilo, když jsem uslyšel mámu, jak říká Šéfbodřici: "Myslím, že už po prázdninách nebudeme chodit do kroužku dvakrát týdně."

Hurá, hurá, říkal jsem si. Konečně si uvědomila, jak tahle kasárenská disciplína bystré hlavě jako já brání v rozvoji.

A pak veškeré mé naděje rozbila na padrt, protože řekla: "Myslím, že bychom to měli zvednout na pět dní."

Cože? A kdy budu mít taky trochu čas na sebe?

DEN DVACÁTÝ

Zatím Dušenou šunku vždycky koupala v dětské vaničce, ale dneska večer ho strčila do dospělé vany dohromady se mnou. Teda nejdřív mě to zcela zásadně urazilo. Tohle je můj prostor!

Dneska měla tu drzost, že mě strčila do téže vany jako Hryzouna! Zuřil jsem. Žádné kamarádšofty s takovými exempláři, to bych si vyprosil!

Když koupe Dušenou šunku zároveň se mnou, má to přece jen jednu výhodu: musí se pořádně naklonit nad vanu, aby ho udržela. To znamená, že se dostane dokonale na dosah stříkotu - a nemůže uhnout, protože si netroufne Dušenou šunku pustit z rukou!

Tahleta velká vana má proti dětské vaničce přece jenom jednu výhodu: je v ní víc vody. Když kopu jak blázen, je Ona celá zlitá.

Když jsme s Dušenou šunkou cákali oba dva, vypadala Ona, jako by Ji bývala zasáhla přílivová vlna.

Když jsme to s Hryzounem pěkně zrytmizovali, vypadala Ona, jako by Ji byla zasáhla přílivová vlna.

Tohle poskytuje širokou paletu nových možností, jak dělat binec při koupání. Hihi.

Mám takový dojem, že od teďka bude koupání SRANDA. Hihi.

DEN DVACÁTÝ PÁTÝ

Tak dneska zase obvyklá akce Vánoce. Dušená šunka projevovala větší zájem o vánoční papír než o dárky. To je tak pitomý, nebo co?

A já zase nedostal ten Super Mega CD Blaster za dvě stě čtyřicet devět liber a devětadevadesát peníků. Je to příšerné, takhle dospívat jako deprivované dítě.

Dneska Vánoce. Dostal jsem hromady dárků. Připadalo jim k smíchu, když si hraju spíš s vánočním papírem než s vánočními dárky. No prosím, když je to baví...

DEN DVACÁTÝ DEVÁTÝ

Dneska strašlivé neštěstí!

Muchláček už je teď veliký asi jako chuchvaleček z pupíku, a já ho upustil na podlahu, zrovna když uklízela, a Ona mi ho vyluxovala!

Naříkal jsem a naříkal, volal jsem "Muchláčet" a ukazoval na lux. Konečně Jí to došlo, lux zastavila a obsah vysypala na noviny. Přinutil jsem Ji, aby vzala do ruky každý chuchvalec prachu z luxu, až Muchláčka našla.

Podala mi ho.

Mám dojem, že znovu bych takovou ztrátu už neunesl. Musím Muchláčka ukrýt někam do bezpečí.

Takže když máma odešla z pokoje, vymyslel jsem, jak budeme moct být s Muchláčkem navždy spolu.

Spolknul jsem ho.

DEN TŘICÁTÝ PRVNÍ

Jo! Tak jen se podívejte, jak jsem za poslední čtyři měsíce vyspěl. Jsem pohledný, vyzrálý, inteligentní a mám k dispozici nepřeborné množství vysoce rafinovaných dovedností.

Jediný mráček na slunné obloze mého žití je Hryzoun. Tedy jistě, učím se s tím žít. Je to odpudivé stvoření, ale je fakt, že jsou chvíle, kdy spojenými silami dokážeme k velké radosti našich rodičů nadělat mnohem větší binec než každý na vlastní pěst.

Nechci tím ani zdaleka říct, že je to společenství rovnocenné. Pane na nebi, ani zdaleka! O rovnováze sil v naší rodině nemůže totiž nikdo mít sebemenší pochybnosti. Moji Rodiče jsou moji oddaní otroci a ...NA POVEL TO TADY MÁM JÁ.

No, tak už jsou mi skoro tři - a jsem pohledný, vyzrálý, inteligentní a mám k dispozici nepřeborné množství vysoce rafinovaných dovedností.

Jediný stín letošního roku byl příchod Dušené šunky. Je tu ještě pořád, takže jsem - pravda neochotně a nerad - dospěl k závěru, že mají asi opravdu v úmyslu si ho nechat. Co se dá dělat, vkus holt nikdy neměli.

Na druhé straně, jsou chvíle, kdy i Dušená šunka může být docela k užitku. Někdy je docela šikovné mít pomocníka, když se člověk potýká se závažným úkolem, totiž jak udělat rodičům ze života peklo.

Ale základní rovnováhu sil v naší rodině příchod Dušené šunky v nejmenším neporušil. Kdepak, vzdor veškerým změnám, k nimž v této domácnosti během uplynulého roku došlo, jsou rodiče nadále moji oddaní otroci a... NA POVEL TO TADY MÁM JEŠTĚ POŘÁD JÁ.